

Krajja

Trebnje
S 903 TR
KRAJAN

352 9(497.4 Mirna)

0078529,3

KNJAZIČNIK THEBANE

COBISS

Informator krajevne skupnosti Mirna • letnik VIII. • št. 3/2003 • oktober 2003 • Izhaja po potrebi

OBNOVLJENA OSNOVNA ŠOLA IN NOVA ŠPORTNA DVORANA

1. septembra 2003 se je začelo novo šolsko leto, ki je za vse šolarje, še posebej za prvošolčke (letnik 1997) in šestošolce – sedanje sedmošolce prav posebno. Ti so začeli vzgojno-izobraževalno delo po programu devetletke.

V našo šolo je vstopilo 282 učencev, od tega 31 učencev v 1. razred devetletke in 31 učencev v 7. razred devetletke. Učenci so razdeljeni na 15 oddelkov. Imamo tudi dva oddelka podaljšanega bivanja za učence od 1. do 4. razreda in en oddelk jutranjega varstva za najmlajše učence-devetletkarje. V OŠPP je 29 učencev v petih oddelkih in v oddelku podaljšanega bivanja. Vrtec pa ima 85 otrok v petih skupinah.

V šoli se še vedno srečujemo z velikimi prostorskimi težavami, kajti pouk še poteka še na dveh lokacijah (v Preventu za razredno stopnjo in v prostorih šole za predmetno stopnjo). Velik problem predstavlja tudi pouk športne vzgoje, kajti telovadnice do tehničnega prevzema ne smemo uporabljati. K sreči nam je naklonjeno vsaj vreme. V šoli tudi ni pravega prostora za jedilnico. Kosilo poteka po točno določenem urniku od 11.30 do 13. ure. Izredno velik problem je najti prostor za varstvo vozačev, oziroma tistih, ki čakajo na interesno dejavnost ali izbirni predmet. Ta problem smo rešili tako, da učenci čakajo vsak dan v drugi za to točno določeni učilnici. Priznati pa moramo, da se učenci temu izogibajo, saj je ob sončnem in toplem vremenu verjetno lepše s sošolci brcati žogo na šolskem igrišču.

Vsi prostorski problemi bodo izginili, ko bomo vsi pod eno streho na eni lokaciji. Takrat bo odpadlo tudi preseljevanje iz Preventa v šolo in nazaj. To vzame dosti časa pa

tudi energije tako učencem, kot tudi učiteljem.

V upanju na lepši jutri so vsi problemi le problemčki. Novi prostori v šoli bodo nudili možnost za nemoteno vzgojno-izobraževalno

delo in dejavnosti, ki spadajo v razširjeni program. Vsi nestrpnost pričakujemo in se pripravljamo na otvoritev šole, ki je načrtovana za 17. oktober 2003.

Sicer pa se je delo v šoli začelo in poteka v skladu s predmetnikom in letnim delovnim načrtom šole, ki so ga obravnavali vsi organi šole, sprejel pa svet šole.

Vsekakor pa je prav, da opozorimo tudi na problem uničevanja šolskih površin in vsega kar je na teh površinah. Ob vikendih se na šolskih površinah (igrišče, zelenice, površine pred vrtcem) zbirajo različni ljudje, ki pustijo za seboj pravo razdejanje. Tako ob ponedeljkih zjutraj ni težko ugotoviti, kaj so večerjali, s čim so gasili žejo in s čim so se brisali. Za njimi ostanejo uničene travne površine, polomljeno zelenje in poškodovane ter umazane tlakovane površine. Vsi zaposleni v šoli se sprašujemo, kakšna je moralna podoba teh uničevalcev.

Anica Marinčič, ravnateljica

BADMINTON
MIRNA
TOW

11. MEDNARODNO PRVENSTVO SLO 2003

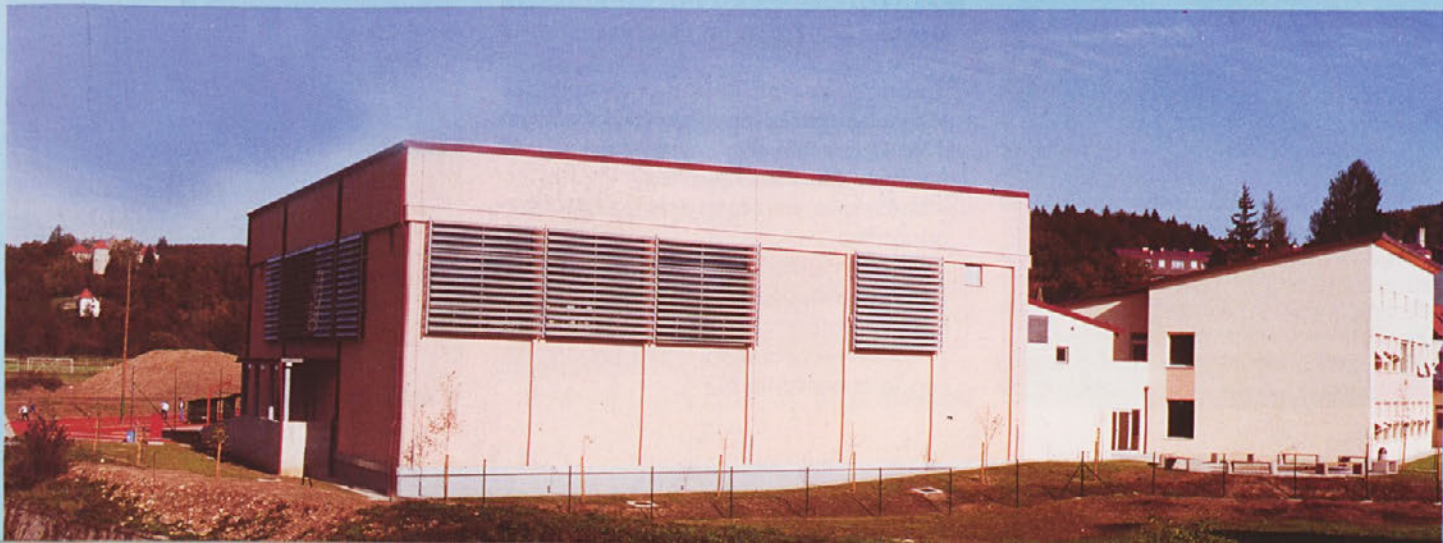
od 16. - 19. oktobra v novi
športni dvorani

Badmintonska zveza Slovenije in Badmintonski klub Tom Mirna organizirata 11. mednarodno prvenstvo Slovenije 2003, ki bo potekalo od 16. do 19. oktobra 2003 v novi športni dvorani na Mirni.

Mednarodno člansko prvenstvo Slovenije je projekt, ki ga EBU in Svetovna badmintonska zveza ne zaupata vsakomur, zlasti ne letošnjega, saj je turnir del predolimpijskega kvalifikacijskega ciklusa. Turnir namreč šteje za svetovno jakostno lestvico, na kateri visoka uvrstitev pomeni tudi izpolnjen kriterij za udeležbo na olimpijskih igrah 2004 v Atenah. V štirih dneh se bo odigralo vrsto moških in ženskih dvobojev posamezno in v dvojicah, ki jih bo poleg najbolj branih nacionalnih in regijskih tiskanih medijev spremljala tudi nacionalna televizija.

Na mirnem turnirju bo nastopilo 156 tekmovalcev iz 24 držav in vseh celin, in sicer: Anglija, Armenija, Avstralija, Avstrija, Belgija, Bolgarija, Češka, Danska, Finska, Gvatemala, Hrvaška, Iran, Irska, Islandija, Japonska, Kanada, Madžarska, Nigerija, Nizozemska, Poljska, Rusija, Slovaška, Švica in Slovenija.

Slavnostna otvoritev turnirja na Mirni bo sovpadla z otvoritvijo novih šolskih prostorov in športne dvorane.

IZ DELA SVETA KS IN NJENIH ORGANOV

Kar sedemkrat smo se sestali člani sveta v zadnjih treh mesecih, in sicer na treh rednih sejah, dveh izrednih in eni razširjeni, zasedala pa je tudi komisija za komunalno, cestno in ostalo infrastrukturo. Dokaj burno je bilo tole poletje, pa pravijo, da je čas dopustov čas zatišja.

6. REDNA SEJA SVETA KS MIRNA

kije bila 27.05.2003 ob 19.30 v prostorih KSMima in so se je udeležili vsi člani sveta razen F. Štepic in J. Mandlja

Sklenilismo:

Podpiramo pismo županje in njenastališča.

Račune za odpadne vode bomo še naprej plačevali v znesku pobranih taks gledenaporabljenokoličinovode, zatažbeniznesekpavelja, da bomo spoštovali odločitev sodišča.

ad.1. Dogovorili smo se, da podelimo priznanja KSMirna za pomembne uspehe organizacijam in posameznikom spodročij gospodarstva, društev in krajanov.

Branko Lokar prejme priznanje za dolgoletno delo v svetu KS, za aktivnost pri urejenosti Debenca, za sodelovanje pri izgradnji vodovoda in za požrtvovalno sodelovanje pri vseh akcijah za obnovo.

Dr. Marko Marin si je priznanje zaslužil s svojim nesebičnim odrekanjem za dobro kraja. Obnova mirnskega gradu je njegovo življenjsko delo. Speča lepota bi se brez njegove osebne angažiranosti nikoli ne dvignila iz ruševin.

Pizzerija Karmen, v sklopu katere je tudi gostišče Bukovec, je s svojim delom pripomogla, da stakar dve društvi dobili svoj prostor. Moderno balinišče v neposredni bližini lokalajepripravekšportnemu utripunašegakraja.

Društvo upokojencev Mirna je med najbolj delovnimi v našem kraju. V razvejane dejavnosti vključuje številno članstvo in si že 50 let prizadeva, da bi svoje delo zasnovalo tako, da bi si v tretjem življenjskem obdobju sleherni član našel v njem svojo dopolnitev in prostitev.

Tomplast d.o.o. Mirna je z urejenostjo okolja veliko prispeval k lepši podobi kraja in je s tem lahko vzorsem, kinisoravnodušni dosvojeneposredne bližine. Če se zavedamo, da bomo morali vse več

graditi turistični ponudbi, nam je ta delovna organizacija pokazala, kako bomo morali ravnati v bodoče prav vsi.

Podelitev priznanj bo 6. junija ob 20. uri na mirnskem gradu, kjer bo svečanaproslavavpočastitev krajevnega praznika.

Organiziramo pogostitev udeležencev športnih tekmovanj ob prazniku, ki bo na Debencu, 8. 6. (udeležencev bo ca. 200).

Vsem društvom razdelita komisija za šport in kulturo avans v višini lanskoletnih sredstev.

Vaščanom Gomile odobrimo plačilo 1/3 zneska za obnovovodovodnenapeljave.

Društvo vinogradnikov Šentrupert pomagamo tako, da plačamo v njihovem biltnu reklamni oglas.

Podpremo Čebelarsko društvo Šentrupert-Mirna, ki bosodelovalopri Apimondiji 2003.

LD Mirna prejme od KSMirna bone in pokale.

Krajanom Sela plačamo avtobusni prevoz v Selo na Goričkem, kjer bo letos srečanje vseh slovenskih vasizimenom Selo.

Kolesarskemu klubu Krka, ki bo letos v okviru prireditve Trebjanjski koš organiziral 1. kolesarsko dirko za kategorije dečkov in mladincev namenimo sredstva za razvoj kolesarskega športa na Dolenjskem.

Očiščevalno akcijov KS preložimo na jesenski čas.

Komisija za komunalno in cestno infrastrukturo se sestane med 8. in 15. jun. in naredi načrt najnujnejših del.

Jožeta Škoda, glavna cesta 54, opozorimo zaradi parkiranja tovornega vozila s priklopnikom na javnih površinah-ob železniški postaji.

na pa je s podpisnik pogodbe in nadzornik nad dejavnostmi (predvideneseoobšolske dejavnosti). Podpis pogodbe bo v tem tednu.

Predolimpjskega turnirja v badmintonu na Mirni, ki bo potekal od 16. do 19. 10., se bodo udeležili najboljši tekmovalci iz Evrope, Azije in Kanade, sodelovalo bo preko 20 držav, zato bo to pomembna promocijakraja.

9. REDNA SEJA SVETA KS MIRA,

ki je bila 24.09.2003 ob 19. uri v prostori KS Mirna

Izmed članov sveta KS Mirna se je opravičil M. Novak, od občinskih svetnikov pa S. Cvelbar in J. Tomšič, prisoten je bil J. Kovačič, manjkali pa so A. Kastelic, E. Kastelic, F. Jevnikar.

Obraavnalimo rebalans planazaleto 2003 in gapotrdili.

Sklenilismo, da aktivnosti za ustanovitev občine Mirnske doline tečejo dalje in da je treba ugotoviti, kaj bi naši kraji stem pridobili.

V kratkem se bodo sestali vsi trije sveti (KS Mokronog, Šentrupert in Mirna).

2. IZREDNA SEJA SVETA KS MIRNA,

kije bila 12.06.2003 ob 20. uri v prostorih KSMirna

Opravičeno odsotni: I. Zaplotnik, M. Novak, J. Bračko in M. Jevševar

GOP d.o.o. Mirna-upravljalcu čistilne naprave, plačamo znesek, kinamgaje določilosodišče in seneprižožimo.

7. REDNA SEJA SVETA KS MIRNA,

ki je bila 16.07.2003 ob 19. uri v prostorih KS Mirna in so se je udeležili razen N. Borštnarja, V. Kolenc in M. Škufca vsi člani sveta.

ad.1. Natančnejše informacije o trenutnem stanju na tem področju in dogovore komisije za komunalno, cestno in ostalo infrastrukturo bomo objavili Krajanu, prav tako pa bo g. Bračko razložil krajanom, katera dela so v pristojnosti KS. Komisija se bo sestala 23.07.2003 ob 18.

ad.2. V organizacijski odbor za otvoritev šole pri občini imenujemo D. Škerbiša, J. Bračka in N. Borštnarja.

ad.3. V. Kolenc, predsednik komisije za šport, takoj pripravi seznamevseh društev in pregled lanskoletnih dodeljenih sredstev.

Delo društev je močno otežkočeno, saj še vedno niso dobila nikakršnih sredstev od občine.

Obraavnalimo več prošenj in sklenili, da pomagamo:

- Župniji Mirna pri organizaciji letovanja otrok
- Ženskemu pevskemu zboru KUD Svoboda
- Balinarskemu klubu Dana Mirna
- Društvu upokojencev Mirna
- PGD Volčje Njive pri zamenjavi gasilskega vozila
- PGD Ševnica pri nakupu visokotlačne črpalke in pri organizaciji srečanja gasilk GZ Trebnje
- PGD Selo pri obnovitvenih delih
- PGD MIRNA pri redni dejavnosti in dovozu vode v vasi brez vodovoda
- DRUŠTVU INVALIDOV TREBNJE pri srečanje invalidov

2. RAZŠIRJENA SEJA SVETA KS MIRNA,

ki je bila 25.07.2003 ob 19. uri v prostorih KSMirna

Udeležili so se je člani sveta KS Mirna (Mandelj, Štepic, Kirm, Novak, Škufca, Zaplotnik, Bračko, Škerbiš, Kraljevski), člani občinskega sveta občine Trebnje (Kastelic, Kovačič, Jevnikar, Novak, Tomšič) in županja M. Škoda.

Odsotni: V. Kolenc, S. Jakoš, M. Jevševar, N. Borštnar, S. Cvelbar.

SKLEPI:

- Poiskati moramo vir sredstev za poravnava dolga;
- Na občino posreduje KS MIRNA sklep o prenosu lastniškega deleža KS Mirna pri ČN;
- Damo pobudo, da se lastniško reši celotna ČN;
- Čiščenje odpadnih vodamorpotekatitako za levi kot za desni breg reke Mirne, saj plačujejo prispevek za ČN Komunalni vsi Krajanjani.
- Predlagamo gradnjonove čistilne naprave za potrebe krajanov Mirne.

8. REDNA SEJA SVETA KS MIRNA,

kije bila 03.09.2003 ob 19. uri v prostorih KSMirna

Odsoten je bil J. Bračko.

Nakomunalno Trebnje pošljemo dopis, v katerem jih obvestimo, da se želimo sestati z njihovimi in občinskimi predstavniki, saj bi morali biti kot upravljalci obveščeni o delih, ki potekajo pri postavljanju ograje okoli bazena pod gradom.

Svet KS Mirna bodo na pogovorih zastopali J. Mandelj, J. Bračko in D. Škerbiš.

Dogovorili smo se, da J. Mandelj vglasilo Krajan pojasni našim krajanom vse zaplete v zvezi z urejanjem bazena.

Neposredna okolica doma Partizan je neurejena, onesnažena, nih čeneskribizalepšizgled.

Dogovorimo se, da skate park prestavimo na drugostran ceste ob pošti, barako ob domu Partizan zapremo z okni in vrati, dostop omejimo z ograjo, samo igrišče pa namenimo tenisu.

Investitorju za gradnjo šole bomo poslali dopis, da želimo, naj bo šolski prostor urejen, zaščiten pred uničevanjem in vandalizmom, kar pa bo mogoče le, če bo obšolstala ustrezna ograja.

Kočo na Debencu bo prevzela v upravljanje Gostilna Javornik-Rakovnik. Ta boskrbnik, KS Mir-

KAJ DELAMO?

Informacija o sanaciji naravnih nesreč v Občini Trebnje v letu 2003

Občino Trebnje, kjer kmetijska proizvodnja usmerjena predvsem v živinorejo, so v letu 2003 prizadele dve vrste hudih naravnih nesreč in sicer močna suša in več hudih neurij s točo, ki so prizadele najbolj pridelke krme. Zaradi toče je bilo tudi ogromno škode na vinogradih in sadovnjakih.. Škoda zaradi toče je nastala na približno 16.000 ha in sicer v več močnejših neurjih, ki so bili 28.6, 7.7, 28.7 in 15.8. Po dosedanjih ocenah je v Občini Trebnje nastalo skupaj za približno 1.2 milijarde slovenskih tolarjev škode v kmetijstvu.

Na občino Trebnje je prispelo približno 1200 vlog. Postopek ugotavljanja končne vrednosti škode še ni zaključen, saj bo Ministrstvo za kmetijstvo gozdarstvo in prehrano RS v skladu z zakonom pripravilo sanacijski program in navodila za končno oceno in sanacijo.

V zvezi z ukrepi hitre in učinkovite pomoči občine najbolj prizadetim in pomoči potrebnim kmetom, pri odpravi posledic naravnih nesreč v letu 2003, se postavlja vrsto vprašanj, kako zagotoviti učinkovito pomoč.

Za odpravo posledic v kmetijstvu se že uporablja Uredba o postopku za dodelitev koruze imetnikom rejnih živali,

na podlagi katere bodo prizadeti rejci živali prejeli koruzo iz državnih rezerv.

Sredstva rezervnega sklada občine so porabljeni za sanacijo škode po naravni nesreči na stvareh in objektih v lasti občine iz leta 2002, zato na tem skladu občina nima razpoložljivih sredstev.

Občina je preverila možnost porabe sredstev iz programa nalog na področju kmetijstva z eventualno prerazporeditvijo, vendar dosedanjí akti občine in ocena komisije za državne pomoči pri ministrstvu za finance tega ne omogočajo. Ob usklajevanju omenjenih aktov, je bila izrecno zavržena možnost, da omenjeni akti vsebujejo pomoč za sanacijo škode naravnih nesreč na tekoči kmetijski proizvodnji.

Sprejeti Zakon o odpravi posledic naravnih nesreč podrobno določa način sanacije in vire sredstev, za transparentno pomoč upravičencem.

Ocena škode se bo izračunavala po pravih uredbe o enotni metodologiji za ocenjevanje škode. Za preverbo ocen škode po tej metodologiji je na nivoju države imenovana državna in regijske komisije, na nivoju lokalnih skupnosti pa lokalne komisije.

V skladu z zakonom se posebej ugotavlja škoda na stvareh in v kmetijstvu. Vlada bo v proračunu RS za leto 2003 in 2004 zagotovila sredstva za sanacijo posledic vseh naravnih nesreč, kamor letos sodijo pozeba, suša, neurja s točo, hruškov ožig, plazenje tal in še nekatere druge nesreče, ki so po zakonu uvrščene v tako vrsto.

Drago Sila

AKTIVNOSTI NA BAZENU MIRNA

Krajevna skupnost je ob sprejetju zadnjega samopriskevka pristopila k reševanju celotnega bazenskega kompleksa. Ta naj bi poleg naravnemu kopalnišču služil še športno rekreacijskim dejavnostim. Najprej je bilo potrebno urediti lastništvo bazena in ostalih zemljišč v kompleksu. Krajevni skupnosti je ob pomoči strokovnih služb občine uspelo urediti lastništvo zemljišč. Sočasno je bila ob idejni zasnovi naročena izdelava lokacijske dokumentacije, ki je že izdelana in posredovana občini za izdajo lokacijske informacije, ki bo podlaga za pridobitev ustreznih gradbenih dovoljenj.

Ob oceni stroškov, potrebnih za realizacijo celotne ureditve, je Krajevna skupnost ugotovila, da investicija presega njene finančne zmožnosti. Glede na atraktivno lego bazena, naravne danosti in veliko prizadevanje Krajevne skupnosti, da se bazenski kompleks usposobi za športno rekreacijske dejavnosti in dobi ustrezno podobo urejenosti, se je v izgradnjo vključila Občina Trebnje. Izgradnja je postala občinska investicija. Krajevna skupnost aktivno sodeluje z občino.

Krajevna skupnost pa je pristopila tudi k izvedbi konkretnih del. Osnovni pogoj za obratovanje bazena je zadostna količina primerne vode. Bazen je bil prvotno napajen iz potoka Vejer. Že v preteklosti pa se je izkazalo, da zaradi slabe kvalitete vode in premajhnega dotoka v poletnih mesecih, to ni bila ustrezna rešitev. Na podlagi že predhodno izdelanih projektov, so zgradili dovodni kanal, ki napaja bazen iz potoka Mirne. Po izgradnji le tega se nadaljujejo z ograjevanjem kompleksa, da se ta zavaruje in omeji od ostalih površin.

Izgradnja kanala in ograje sta le začetek del pri urejevanju kompleksa. Ker je izgradnja oziroma ureditev vezana na velika finančna sredstva, bo ta potekala fazno. Prva naslednja faza bo ureditev samega bazena, nato pa športno rekreacijskih površin. Vsa dela so forej občinska investicija. KS Mirna pa si želi, da bi bila o vseh dogajanjih obveščena, saj bi imela kot upravljalec prav gotovo tudi tehtne razloge.

Jože Mandelj

OTVORITEV CESTE BAČJE - MOKRONOG

Vse ceste vodijo v Rim, imamo navado reči, a le ena vodi z Debencu v Mokronog, in to tista, ki smo jo svečano otvorili 21. junija 2003. Povezuje dve krajevni skupnosti in dokazuje, da se vloženo delo še vedno obrestuje.

Nova cesta teče ob številnih gospodarskih poslopih, ki jim bo z njo olajšano delo, prav gotovo pa se bo izkazala tudi za rekreacijskim poslanstvom, kajti po njej bo številnim ljubiteljskim kolesarjem in pohodnikom omogočen lepši dostop do kočice na Debencu, za katero si vsi

želimo, da bi se ji spet vrnil sloves izletniške točke naših mladih let.

Je bela cesta uglašena - poje ljudska, danes pa mora biti gladka cesta za spremembo črna. Mnogi so morali vložiti veliko dela in truda, da je bilo res tako. Med njimi ne smemo pozabiti uporabnikov, ki so se izkazali z delom in denarjem, predvsem g. Darko Lokar. Vsa pohvala gre prejšnjemu županu občine Trebnje, g. Cirilu Pungartniku, ki je znal prislusniti potrebam tudi na videz odročnih krajev. Zahvaliti se moramo g. Velečiču, z oddelka za okolje in prostor občine Trebnje, pa g. Jermanu, direktorju zadruge, saj je bil v njegovi zidnici sklenjen dogovor o gradnji ceste. Veliko zaslug gre tudi prejšnjemu svetu KS Mirna in njenemu predsedniku g. Bračku.

Cesti manjka še zaključek, saj jo je treba pri Bevcvih speljati za hišo, vendar upajmo, da pri dokončanju ne bo nagajalo vreme, kakor je zategnilo gradnjo ceste v celoti.

Veselo je bilo tega dne v Bačju. Vsi udeleženci otvoritve smo najprej opravili častni krog po novi cesti in uživali v poletni panorami dveh krajevnih skupnosti. Domačini so pripravili prijetno srečanje in se s številnimi gosti iz obeh KS in občine prijetno zabavali.

V imenu sveta KS Mirna želimo vsem uporabnikom ceste veliko užitka ob vožnji skozi prelepo vinorodno pokrajino. Za KS Mokronog pa naj izrazimo željo po še nadaljnjih uspešnih skupnih akcijah.

B. Kraljevski

ZANIMIVOSTI

Zakonce Martina in Karel Gačnik sta v vrtu ob svojem domu na Griču pri Mirni pridelala nekaj ogromnih paradiznikov. Kljub toči, ki je to poletje oklestila večino povrtnin marljivim vrtničkarjem, je paradiznik v roki gospodinje tehtal 1,40 kg, drugi pa je bil lažji le za nekaj dekagramov.

NAŠ PRAZNIK

Bil je 6. junij, krajevni praznik. Med zidove našega gradu so se zatekli Mirnčani, da bi spremljali svečano akademijo Prazniku v pozdrav. Vel je topel poletni veter in prijazni nasmehi so lajšali čakanje na začetek. Dan se je počasi prevešal v noč in ko so klopi že postale pretrde, se je zgodilo ...

Privedite, ki jo je povezovala Barica Kraljevski, je bila raznovrstna. Ženski pevski zbor KUD Svoboda se je predstavil z izborom koroških pesmi, čez nekaj dni slišanih na srečanju pevcev v Stični, zapele pa so tudi priredbe nekaterih znanih popevk in narodnih pesmi. Brez gostov na takšnih prireditvah

seveda ne gre. Popevkar Matija Cerar je ob spremljavi Marjana Urbanije, ki je igral na orglice, popeljal prijatelje petja v deželo popevk, ki jih starejši poznajo, mladi pa so dobili priložnost seznaniti se z njimi.

Navzoče je pozdravil tudi predsednik KS Mirna, Dušan Skerbiš, ki je nakratko povzel delo KS v preteklih mesecih in dogodke, ki so zaznamovali naš kraj, pohvalil je športne in kulturne dosežke naših (mladih) krajanov in tako opomnil, da se tudi na Mirni nekaj dogaja. Le najti je potrebno nekaj zase.

Ob tej priložnosti so podelili tudi priznanja KS Mirna posameznikom, društvom in orga-

nizacijam, ki so v preteklem letu najbolj zaznamovala Mirno, jo spremenila in poskrbela, da se njen glas daleč sliši. Priznanja so dobili: Franc Lokar, dr. Marko Marin, Picerija Carmen in Gostišče Bukovec, podjetje Tomplast d. o. o. Mirna in Društvo upokojujencev Mirna (obrazložitev priznanj si preberite na straneh z zapisniki in sklepi sej sveta KS).

Maloštevilno občinstvo je po koncu uradnega dela programa od pevke zahtevalo 'repete' in ga dobilo. Bila je že temna noč, ko so se obiskovalci izvili iz objema lepote in odšli v dolino.

Petra

SPOMINSKO OBELEŽJE

Na področje gostilne Kolenc bo te dni vgrajena marmorna spominska plošča v spomin na velikega redoljuba Janka Kolenca, soustanovitelja OF v naših krajih in odposlanca na znamenitem Kočevskem zboru, ki se ga je od 1. do 3. oktobra 1943 udeležilo 572 najzavednejših Slovencev.

Gostilničarja Janka Kolenca so 6. junija 1944 v neposredni bližini Mirne mučili in ubili slovenski domobranci. Obeležje bo na predlog krajevnega odbora ZB Mirna in pod pokroviteljstvom Krajevne skupnosti Mirna odkrito 17. oktobra 2003 ob 11. uri.

SREČANJE GUBČEVCEV NA TREBELNEM

Na mestu, kjer je bila pred 61-imi leti ustanovljena 4. slovenska narodna osvobodilna udarna brigada Matije Gubca (SNOUB), je bil v soboto, 30. avgusta, tradicionalno srečanje preživelih Gubčevcev in njihovih simpatizerjev. Organizirali so ga Skupnost borcev Gubčeve brigade, Območni odbor - ZBNOB Trebnje in krajanje Trebelnega.

Prisotneso nagovorili: predsednik KS Trebelno Anton Cvetan, trebanjski županja Marica Škoda, Bogdan Osolnik, Tone Perparin veliki prijatelj Gubčevcev Avgust Gregorčič. Skulpturnim programom so v duhu je popestrili pihalni orkester Trebnje in učenci osnovnih šol Šmarjeta in Trebelna.

"Tudi v NOB nisimo imeli ozvočenja, pas mose vedno slišal", je začel svoj nagovor Bogdan Osolnik in poudaril, da se lahko sponosom spominjamo zgodovinskih dogodkov in dejanj pred 60 leti, v katerih so se odlovali borci in aktivisti OF in tako odločilno prispevali k narodni osvoboditvi, patudik uveljavitvi suverenosti in državnosti slovenskega naroda.

Kot je znano, se je na zasedanju zbora odposlancev slovenskega naroda od 1. do 3. oktobra 1943 v Kočevju

uzakonilo novo ljudska oblast in suverenost Slovencev. To je bil tudi temelj za mednarodno priznanje države Slovenije pred dobrih dvajsetimi leti.

"Tisti, ki danes zanikajo narodno značaj slovenskega partizanstva ali malovažje njegovo vlogo, pačijo zgodovinsko resnico in podirjajo temelje naše svobode in neodvisnosti," je dejal Osolnik. Ošvrknil je tudi naš državni zbor: "Za sodobno Evropo še zlasti nisom sprejemljivi poskusi rehabilitacije medvojne kolaboracije fašističnih in nacističnih okupatorji. To, kar se dogaja pri nas, da se celov. Državnem zboru citiraj in zagovarjavo vojska prisega Hitlerju, senajbrž ne bimo zgodotilno benem drugemevropskem parlamentu."

Obširen in odmeven govor je Osolnik zaključil s stavkom: "Vendar že danes lahko rečemo, da bo prihodnost Slovenije veliki meri odvisna od naših, zahtevala bo dosti moči in sposobnosti še zlasti od naših predstavnikov v organih skupnosti, predvsem pa presej-

anje ozkih ideoloških stereotipov in sebičnih strankarskih interesov, ki so v nasprotju z resničnimi in trajnimi vrednotami in koristmi slovenskega naroda."

Odlično zakusko so pripravili lovci LD Trebelno pri lovskem domu. Borci so pozno popoldne obujali spomine.

D. Z.

Osnovnošolke iz Šmarjete so ubrano zapele nekaj narodnih in partizanskih pesmi. foto: D. Z.

30. avgust 2003 - V nagovoru Gubčevcem in drugim prisotnim je naš krajan Avgust Gregorčič potrdil spoštovanje do vseh, ki so se v drugi svetovni vojni borili za svobodo, še posebej pa se je poklonil padlim iz domicilnih enot. foto: D. Z.

Pozdrav prisotnim trebanjske županje Marice Škoda. foto: D. Z.

Bogdan Osolnik foto: D. Z.

POZNA MO SOSEDA?

ZAKONCA DRAGA IN MILAN BON

Na Fužinah, le dober streljaj od Mirne, živi v lični stanovanjski hiši zakonca Draga in Milan Bon. Pomislil sem, da bi enkrat za spremembo zaprosil za "sosega" kar oba in tako smo ob kozarčku rujnega "napletli" pogovor na čase iz njune mladosti pa vse do danes. Nič kaj srečna mlada leta sta današnja petinsedemdesetletnika (naj mi Draga oprostite na indiskretnosti, saj sem "izračunal" le približno povprečje) preživljala vsak na svojem koncu.

Draga je bila doma na Malkovcu v urejeni kmečki družini.

Krajan: Kako se spominjaš svoje mladosti? Kakšno je bilo takrat življenje ljudi na hribovskih kmetijah?

Draga: Pred II. svetovno vojno sem bila še punčka. V družini je bilo šest otrok. Imeli smo kar lepo kmetijo. Začetek vojne je našo idilo spremenil v pekel. Vsi so vedeli, da smo na strani partizanov, zato so nam 2. avgusta 1942 leta s pomočjo domačih izdajalcev Italijani in domobranci požgali dom in vsa poslopja. Tistega dne je bilo na Malkovcu ustreljenih trinajst vaščanov, pogorelo je dvainštirideset poslopij. Našo družino so pregnali z domačije, le ata je po srečnem naključju tedaj ušel. Čez dva meseca se nam je bolan pridružil v neki zidnici, kjer smo začasno živeli. To je opazil soseda, ki je mimo hodil "na šiht". Izdal ga je Italijanom. Ti so ga ujeli in ustrelili. Ostali smo otroci in mama, zlata mama. Z njeno neverjetno voljo smo nekako prebrodili najtežja leta. V osnovno šolo sem hodila v Tržišče, kar dolga je bila ta pot. Končala sem takratne tri gimnazije in uspešno opravila strojepisni tečaj. Doma je bilo sicer mnogo dela, vendar pa ni bilo zasluzka. Kot dekle sem večkrat obiskovala sestro, ki je že bila poročena z Jožetom Žukovcom. Spoznala sem sedanjega moža Milana. Vzela sva se in nekaj let prebivala v skromnih prostorčkih (kamri in štibelcu) pri sestri. Delala sem v drevesnicah gozdnega gospodarstva. Po nekaj letih težkega dela sem zamenjala "firmo" in se zaposlila v zdravstveni postaji na Mirni. Po štiriindvajsetih letih tega dela sem se zaradi vse slabšega vida invalidsko upokojila.

Krajan: Milan, tudi tvoja življenjska pot ni bila ravno postлана z rožicami. Kako si se prebijal do upokojitve?

Milan: Moja rojstna vas je Zabrdje. Tako, kot za vse, so bila tista predvojna, še posebej pa medvojna leta, tudi zame izredno težka. Raje se jih ne spominjam. Leta 1947. sem moral na sluzenje vojaškega roka, ki je zame

trajal neznansko dolgo. Skoraj tri leta in pol sem bil vojak. Kot radiotelegrafist v aviaciji sem korakal po Srbiji, Bosni in Hercegovini. Bil sem v Bonatu, Zrenjaninu, Nikšiču, Rajlovcu,...

Zgodil se je Informbiro. Govori so se vrstili vsak dan. Najbolj se mi je vtisnil v spomin stavek starejšega soborca, ki mi je nekje v Nikšiču dejal: "Ako treba, bit čemo u vojsci još deset godina!" A tako je to, sem si takrat mislil...

Tiste čase je bilo zelo napeto ozračje, zrelo za ponovno vojno. Tudi to je minilo. Ko sem leta 1950 prišel iz vojske, sem opravil izpit za traktorista. Oral sem, vozil opeko, drva. Na Mirni in v okolici sem na traktorski pogon žagal drva in mlatil žito. Ko je prišel za šefa zadruge Vilko Marin, je vse stare stroje (mlatilnica, traktor) prodal na Dob, kupili pa so nov traktor Fergusson. Zamenjal sem delovno sredino in se zaposlil v mokronoški kmetijski zadrugi, kjer sem opravljal enaka dela kot v prejšnji. Po enem letu in pol sem dobil sluzbo na Dobu, kjer sem usposabljal zapornike za dela na polju. Leta 1984 sem se upokojil. Dovolj je bilo. Dolga leta sem se vozil na delo v Makronog in na Dob s kolesom. Drugih možnosti ni bilo. Tako kot kolo sem kasneje vzel na "puf" tudi moped, fičkota, stoenko, juga,.... Ni bilo lahko.

Krajan: Prav gotovo se spominjata tudi lepih trenutkov v življenju, saj pravijo, da je treba slabe čimprej pozabiti.

Draga: Seveda je bilo tudi mnogo lepих doživljetij. To so bili časi, ko so se

nama rojevali otroci. Nepozaben je bil tudi čas, ko sva začela z gradnjo lastne hiše. Neizmerno sva bila srečna, ko smo se leta 1961 v njo vselili. Tudi vsaka drobna zmaga v najinem skupnem življenju nama je veliko pomenila, saj sva bila vedno skromna.

Milan: Užival sem, ko sem dosegel delovne uspehe. Seveda je k temu pripomogla mladost, vendar se zelo rad spominjam dni, ko sem z mlatlilnico in kombajnom obšel kraje od Rajhenburga do Gornjega Hotiča za Savo. Največkrat sem prespal kar na seniku, denarja za hotel ni bilo. Treba je bilo "šparati".

Krajan: In danes, po sedeminštiridesetih letih skupnega življenja? Kako sta zadovoljna z našo državo in politiko?

Draga: Ko se ozrem na prehojeno pot, sem kar zadovoljna in lahko bi v miru srečno preživela do konca, vendar se je vmes prikradla bolezen. Vese-la sem, da sta najini hčerki uspešni in zadovoljni. Najlepše mi je, ko se dobimo na kosilu pri naju ali pri njih in okrog nas čeblijajo vnuki in pravnukinji. Takrat pozabim na bolečine.

Ponosna sem na našo slovensko državo, le nekaj več bi morali vodilni storiti za socialne potrebe ljudi.

Milan: Nisem politik, vendar sem vseskozi pošten in zaveden Slovenec. To je zame najpomembnejše. Če bi mi zdravje nekoliko bolj sluzilo, na stara leta skoraj ne bi imel pripomb na celoten ciklus mojega življenja.

Krajan: Hvala za pogovor in srečno!

D. Z.

NAJSTAREJŠI KRAJANI OBISKALI MIRNSKI GRAD

Mirnski grad je ponos vsakega, vsaj malo osveščenega Mirnčana. To je s svojim obiskom dokazalo tudi 20 mirnskih najstarejših krajanov – starih 80 let ali več pod vodstvom gospe Mari Logar, ki skrbi pri društvu upokojencev za zdravstvo in socialo.

Dr. Marko Marin jih je prisrčno sprejel in tiste, ki so bili sposobni hoditi, popeljal po vseh etažah gradu ter jih seznanil z njegovim zgodovinskim namenom in smotri obnavljanja. Večina teh obiskovalcev za časa prenavljanja ni nobenkrat obiskala gradu, zato je bilo začudenje ob pogledu na to imenitno grajsko skulpturo še večje.

Ob malici na grajskem dvorišču se je razvnelo tisto pristno kramljanje, ki ga poznajo med seboj samo stari znanci. Skupaj z dr.

Marinom so obujali spomine na otroštvo in mladost, kajti izlet na grad je bila hkrati tudi ena izmed redkih priložnosti za medsebojno srečanje, ker je večina starejših ljudi privezanih le na dom in domače. Klepet se je raztegnil kar v nekaj ur lepega poletnega popoldneva in ob koncu obiska je ob medsebojnem poslavljanju in zahvaljevanju dr. Marinu in organizatorici bilo čuffiti, da je bil ta dan svetel kamenček v mozaiku njihovega življenja.

Lepo popoldne pa smo preživeli tudi mi, nekateri člani upravnega odbora društva upokojencev, ki smo gospe Mari pomagali pri organizaciji tega izleta, saj smo ob srečanju spoznali tiste lepe lastnosti, ki jih imajo starejši ljudje: hvaležnost, medse-

bojno spoštovanje, pristnost pogovorov, predvsem pa ljubezen do domačega kraja in ponos na dosežene rezultate v njem.

Slavka Kramer

NOSTALGIJA

Vas, posejana na vznožja Trbinca, Radovnice in Roj - 50 let nazaj. Prijazna, z vrtovi, ograjenimi s plotovi, kmetije z živino, pisane njive, ob domovih veliki sadovnjaki. Privatne trgovnice, nekaj obrtnikov (rokodelcev) gostilne. Prašne ceste, kamnite poti, med njivami razvoženi kolovozi. Potok Mirna "tanov graben", prijetno shajališče poletnih kopalcev.

Klepar Bogo, mojster vinogradniških škroplilnic in kotlov za žganjekuho, z ženo Minko, kuharico in pol. Kramarjev dedek, prijeten godrnjač, je pri 93. letih potožil zdravniku: "Sem mislil, da bom dočakal starost." Kdo ve, kaj je bila zanj resnična starost. Lepo urejen cvetlični vrt pred Lipovževu vilo, vaški studenec, ob katerem so gospodinje tudi poklepetale, občudovale Zali, ki se je nekoč z golimi rokami lotila treh Italijanov, ki so pri njenem kozolcu hoteli ubiti mladega fanta. Učiteljica Elca, otroci so jo klicali "Koklica"; menda je nekoč rekla v prvem razredu: "Vi ste pickli, jaz pa poklja, naučila vas bom brati in pisati."

Klopčarjeva hiša, mogočna za tisti čas, s prekrasnim sadovnjakom, je gostila mirnske tamburaše; njihov igranje je pod okno zvonilo mnogo radovednih poslušalcev, posebno otrok.

Mama Gizela, je pekla najboljši kruh, ki ga je rada delila otrokom, ki so, grede iz šole, zavili na njeno dvorišče. Matičkova ledrarija: stari Matija, je velikokrat ponavljal: "Bom pa tiho, bom pa tiho," vendar ni utihnil. Bojan, dobri stari časi, popestril jih je s harmoniko, zapoznali gostje so mu kdaj pa kdaj v šoli rekli: "Bojan, pojdi domov, mi bi radi šli spat." Majdina juha je polepšala nedeljska jutra mamcam, ki so z vasi prišle k maši.

Tovarišica Potrbinova, je četrtrjarjem razlagala gorovje v Makedoniji,

Grčarjeva Mimi, gospodinja na Reharjevi, je dala svoj pečat z rožami in prijazno pomočjo. Marinova žganjarna, (današnja

Dana) polna velikanskih kadi s figurami, otroci pa, ravbarske štenge in rabutali. Franckina gostilna s krušno pečjo, kamor je zahajal tudi gospod Bulc, tovarnar, posestnik, lovec, gasilec, organizator velikih maškarad, ki jih je vodil na konju v opremi kralja, princa, viteza... Uščova, (Škarjatova) mesnica, v njej je delal domači sin Slavko in Rajmondov Rajko, ki je včasih gospodinjo, pri kateri je klal, prikrajšal za klobaso, jo potisnil revnemu otroku v predpasnik in rekel: "Sedaj pa hitro domov."

Na Bulčevem dvorišču, sedaj gostilna Kolar-Starina, je stala imenitna gugalnica, poželjive sanje vaške otročadi. Mlin na Devcah (gostilna Bukovec) pa Bonov in Strgarjev mlin Podlogom, stari Nace, ki je popravljal čevlje, ure, izdeloval harmonike, naredil celo denar in bil zaradi tega tudi zaprt. Bajčeva pekarna, pod njo pa kleti, v katerih so Podločani med vojni iskali zavetja. Na obeh straneh potoka gmajna, grmovje, nekaj mogočnih hrastov, pod katerimi so otroci nabirali majske hrošče, jeseni želod, se skrivali, lovili, brodili po vodi. Uživali. Jesenska paša, kurjenje ognjev, v katerih so pastirji pekli krompir in koruzo, opazovali odletavanje orumenelega listja, pričakovali večere, da odženejo živino domov, treba je bilo napisati še domačo nalogo. Tovarišica Marinova je zanesljivo pregledovala zvezke, razlagala, učila, pojasnjevala. Še dva dni pred smrtjo je delila svoje znanje v pomoč mladim in tistim, ki so hoteli vedeti še kaj več.

Jože Zakrajšek (Slugov Jože) je sestavljal prošnje, pisal pisma, pripovedoval o internciji, pa o časih, ko so bila kolesa še prava redkost, pa tudi kakšno šalo na račun žandarjev je vedel.

Mirna je spreminjala podobo, prašne ceste je prekril asfalt, sadovnjaki so se umaknili stavbam, Roje 1, 2 in 3, nekoč njive, sadovnjaki, nasadi malin in ribeza, so se spremenili v ulice domov, travniki so naseljeni s tovarnami, mlini so utihnil, potok je ujet v regulacijo, lipe in kostanji so padli, plotove so zamenjale škarpe, v tišini so se izgubili udarci kladiv, šivanke krojačev in dleta čevljarjev so nekje v pozabi.

Nedeljski počitki so se iz senc preselili v vikende in pred televizorje, starih družčin ni več, fantovske pesmi vasovalcev, kopačev, koscev in trgačev so utihnil. Ljubezenski pari ne občudujejo lune in zvezd, preselili so se na plesne podije pod utripajoče reflektorje. Kaj pa ljubezen, kaj jo je zamenjalo? Nekateri pravijo sprememba, čeprav ne slabše, je pa drugače.

Čas odteka kot reka, odnaša dogodke, odlaga spomine na ljudi, prijateljstva, drobte, steze, bližnjice, nekatere so že zarasle, druge so prepovedane, v vse pa odlaga sledi, morda tudi daljni odmev glasov Berta Škufce, ki je čudovito zapel:

*"Dekle, daj mi rož rdečih...
rožmarina tudi daj,
da bom sanjal o pomladi,
da bo moj mladostni maj..."*

nostalgična Kogejeva
Pavlina Hrovat

LJUDSKA MODROST

**ČE SE HOČEŠ VESELITI,
MORAŠ ZAČETI POZABljATI.**

KOŠČKI SONCA

DARKO BRADAČ - ČLOVEČNOST NA PREIZKUSU

Naši ljudje so po svoje čudni: sprejmejo te za domačina, šele ko nekaj rodov vztrajaš na istem mestu. Kratene so ti mnoge pravice, ki so za ostale samoumevne, vedno si pod drobnogledom sosedov, napake ti niso odpuščene, pa naj bodo še tako nedolžne, vsi tvoji spodrsli so v nebo vpijoči.

Močno me je zeblo tisto jutro, ko sva jo s prijateljico mahali na Stan. To in pa dejstvo, da se je težko pogovarjati z neznanecem, je povzročalo čudno tesnobo. Ne spomnim se, da bi g. Darka videla kdaj prej. Morda sva se srečala, a ker nimam navade buljiti v ljudi, še najmanj v tiste, ki sta jih narava ali usoda kakorkoli prikrajšala, se mi ni niti približno sanjalo, kakšen bo moj novi znanec. Zelo dobro vem, kako boli, ko te prodirajo radovedni pogledi ljudi, ki se ne zavedajo, da se tudi njim že jutri lahko zgodi nesreča, da življenje ne prizanaša z grenkobo. Saj ni privoščljivosti v teh pogledih, le slabo prikrita radovednost in tam zadaj nekje še misel: ubogi revež. Tega pa si drugačini najmanj želimo.

Malo ljudi si lahko privošči povsem odkrito govoriti o sebi, redke so prilagoditve, ko besed ni treba zavijati v celofan; temne plati življenja, stisk in zmoti ima sleherni med nami, prav tako niso redka obdobja, ki jih zamolčimo in bi jih najraje zanikali tudi pred sabo.

Pa vendarle steče pogovor. - Govorica ga izdaja.

"Rodil sem se v Ljubljani, ko sem imel šestnajst let, pa smo se preselili v Domžale. Po vrnitvi iz vojske sem se zaposlil, na poti v službo pa sem po štirinajstih dneh doživel prometno nesrečo. Na kliničnem centru so ugotovili zlom kolena, nihče pa ni preveril ožilja. To je bilo ravno v času, ko so v Ljubljani zdravili tudi našega nekdanjega predsednika Tita. Bolečine so se stopnjevale, zdravniki pa so postali nanje pozorni šele, ko sem jim z vžigalnikom dokazal, da ne čutim več prstov na nogi. Potem so zaradi zamašenih žil poskušali vse mogoče, nazadnje pa so mi - končna diagnoza gangrena - odrezali nogo nad kolenom. Bil mi je 19 let.

V tej starosti je človek še upornik brez razloga. Po treh mesecih sem sicer dobil protezo, a nastopila je huda kriza, ki se je vlekla kar dve leti. Zame so skrbeli starši, dokler nisem končno dobil dela v privatnem podjetju za plastiko. Pa tudi to je šlo 1994 v stečaj in ostal sem brez službe in sredstev za preživljanje. Marsikaj grenkega je ostalo iz teh časov, tudi spomin na slabo družbo."

In kako zaide mestni človek v naše odročne kraje, ko vendar poznamo številne prednosti, ki jih prinaša življenje v mestu?

"Želja sem si spremembe. Mesto me je dušilo. Prodaj sem stanovanje v mestu in kupil kmetijo v hribih blizu Trebelnega. Omislil sem si ovce, skrbel za vinograd, se trudil po najboljših močeh, a dela je bilo preveč, do trgovine pa daleč. Tako sem pred petimi leti kupil manjši vikend na Stanu, toda prihranki so vse bolj kopenski.

Živel sem brez vsake pomoči, dokler je šlo, potem sem pričel prodajati vrednejše predmete. Ko nisem imel niti toliko več, da bi kupil hrano za pse, sem poiskal pomoč pri RK oziroma pri gospe Gregorčič. Če ne bi bilo nje, kdo ve... To je ženska z izredno karizmo, in jo globoko spoštujem."

Ta del zgodbe poznam iz šefkininega pripovedovanja. In kolikor mi je uspelo oceniti v zelo skopem času, ni lahko priznati samemu sebi še manj pa drugim, da si prisiljen poiskati tujo pomoč.

Zdaj dobiva gospod Bradač socialno pomoč, ki pa zadošča le za najnujnejše, vendar je hvaležen razumevajočemu kadru v socialni službi. Nekaj zelenjave pridela sam (letos je veliko vzela suša), vinograd pa je posekal, ker - kot pravi - zanj nima ne denarja ne dovolj znanja.

Pred tremi leti, ko mu je toča poškodovala streho, je mirnski RK ob izdatni podpori TRIMO (darovali so material in poslali svoje delavce) poskrbel za novo. Darovali so mu živila, peč in še kaj. Zdaj mu Društvo invalidov obljublja do konca leta kopalnico.

Marsikaj si je zaslužil tudi s priložnostnimi deli pri nekaterih sosedih.

Lepo skrbi za svoj skromni domek. V njem vlada red in kar težko verjameš, da tu manjka ženske roke.

"Kaj pa naj bi ji ponudil? Spoštujem ženske in boli me, ko vidim, da nekateri ravnaajo z njimi, kot bi bile poleno. Cenim inteligentne, razumevajoče, kakršne so bile tiste, ki so mi bile blizu pred nesrečo in še potem. Hkrati pa ne razumem, da se dajo današnje zaposlene, enakopravne žene še vedno zatirati."

Svoje dvainštridesetletno življenje deli na dve obdobji: pred nesrečo in po njej, kakor se je njegov svet kruto spremenjal.

Edini bitji, ki mu redno delata družbo, sta devetletni Saro in psička Aša, čistokrvna psa, ki se jima vidi, da sta deležna vse gospodarjeve skrbi in pozornosti.

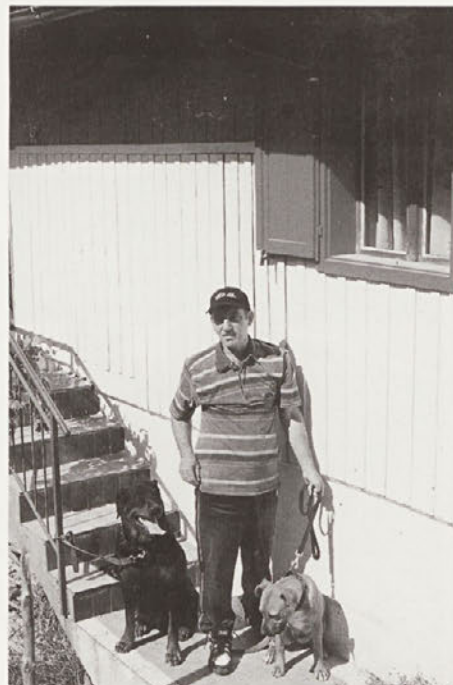
"Še kot otrok sem privlekel domov vsakega psa s ceste in to je trajalo tako dolgo, da se je nazadnje začel oče intenzivno ukvarjati z njimi. S psi moraš znati, zanje nista veriga in ostanki hrane, jaz kuham zanju vsak dan. Vedno odedim najprej tisto vsoto denarja, ki je potrebna za njuno prehrano. Z njimi je treba v rokavicah, pa vendar morajo vedeti, kdo je gospodar."

V Domžalah je bil inštruktor pri Kinološkem društvu, o čemer priča priznanje na steni. Ko pripoveduje o psih, njegova zadrega povsem izgine. To je svetla plat njegovih dni, tu še lahko dela načrte.

"Želim se ukvarjati z mladiči. Naslednje leto bo Aša godna in potem bom lahko preizkusil vse svoje znanje o psih, vložil v njihovo vzgojo vse izkušnje preteklih let. Njim mi ni treba razlagati svojih tegob, zaupajo mi in me imajo radi takšnega, kot sem."

Polica s knjigami me pravzaprav ne preseñeti, saj je že po njegovem pripovedovanju mogoče sklepati, da veliko bere.

"Samo sedem razredov osnovne šole sem uspešno opravil. Nisem bil neumen, delal sem z lahkoto, čeprav sem imel snov vseh predmetov zapisano le v enem zvezku. Bil pa sem hiperaktiven, neobvladljiv, predvsem pa sem rasel v okolju, ki ni šoli pripisovalo nikakršne vrednosti. Danes to močno obžalujem, kajti pozneje sem ugotovil, da je tudi za najpreprostejša opravila potrebno znanje, ki ga moraš od

Dare Bradač pred svojo hiško. Skoraj vedno sta ob njem njegova ljubljena. foto: D. Z.

nekod črpati.

Pogrešam časopise, zanje nimam denarja, le kdaj pa kdaj si privoščim nakup kakega. To je v mojem skromnem svetu že razkošje.

Rad bi dobil kako delo na domu, za stoječa opravila nisem sposoben. Zime so dolge. Še naprej bi hotel živeti v prepričanju, da si pošteno sam zaslužim svoj kos kruha. Kar mi daje država, mi je tako in tako omogočeno po zakonih. Hkrati pa mi je žal tistih, ki se niso znašli vsaj toliko, kot sem se jaz."

Njegovo gibanje bi bilo še bolj omejeno, če ne bi imel mopeda, da se zapelje do trgovine ali do sosedov. Za Trebnje si mora že preskrbeti prevoz. Saj se najdejo tudi razumevajoči ljudje.

Sicer dela vse sam. Ve, da ljudje razmišljajo o invalidih kot o revežih, vendar tega ne mara, tudi miloščine noče, morda zato še vedno ne dobiva nadomestila za telesno okvaro in mu je težko prositi za enkratno pomoč, da bi nabavil ozimnico in kurjavo.

O velikih ljudeh je veliko napisanega, zanje so velike besede premajhne. O tistih, ki se pogumno spopadajo s povsem vsakdanjimi težavami, precej manj. Z ljudmi na robu pa naj se ukvarjajo za to poklicani - radi rečemo.

Ali ni mogoče, da bo že jutri kdo od nas na Darkovem mestu?

B. Kraljevski

POHVALA MIRNSKIM GASILCEM

Stiska z vodo je bila letos povsod velika, še posebno so jo občutili kraji, ki so še vedno odvisni od vodnjakov in deževnice.

Mirnski gasilci, ki so v sušnem obdobju dovažali vodo krajanom Praprotnice in delu Stare Gore, so delo opravljali brezplačno, gorivo za vozila pa je poravnala KS Mirna. Tako so vaščani dokaj ugodno dobivali vodo, za kar so nam sporočili kar nekaj zahval. Mi pa jih predajamo mirnskimi gasilcem.

B. Kraljevski

PRAZNOVANJE KRAJEVNEGA PRAZNIKA V SLUKAH

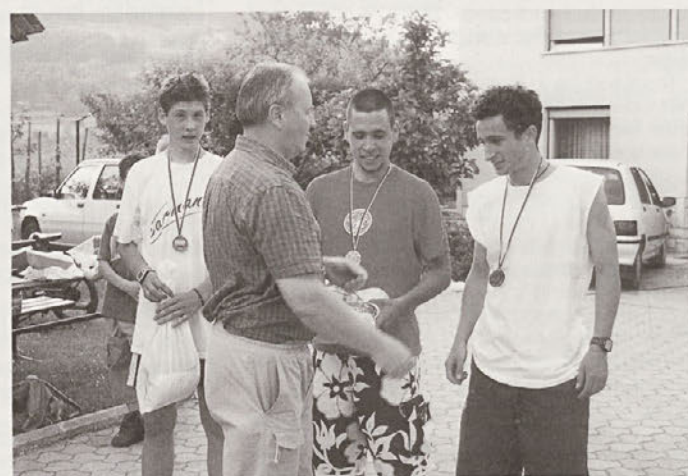
Start najhitrejših slovenskih rolkarjev.
foto: D. Z.

Najhitrejši rolkarji na OŠ Mirna.
foto: D. Z.

Vodstvo zanimive tekme na rokah najboljših slovenskih kombinatorcev, ki ga je organiziral Smučarski klub Zabrdje 5. junija 2003 je razglasil rezultate.
foto: D. Z.

Medalje in nagrade je najboljšim trem članom podelil predsednik KS Mirna, g. Dušan Skerbiš. Presenetljivo visoko 3. mesto je dosegel domačin Damjan Vtič (prvi z desne).

foto: D. Z.

Balinarji pred tekmo.
foto: D. Z.

Na zanimivi nogometni tekmi DEBELI : SUHI, ki se je v veliko veselje številnih gledalcev odigrali naši krajan, so zmagali vsi.
foto: D. Z.

Prikaz gašenje s peno je bil zanimiv. V veliki vročini je okolica PC Mercator izgledala kot zimski januar.
foto: D. Z.

Pokali so bili podeljeni najboljšim lovskim strelcem Dolenjske.
foto: D. Z.

Na ribiškem tekmovanju za pokal Speče lepotic je bil najuspešnejši Srečko Sitar iz Krmelja.
foto: D. Z.

Številne lovske strelce so pozdravili mirnski gostitelji. Najboljše ekipe in posamezniki so prejeli zaslužena priznanja – tudi pokal KS Mirna.
foto: D. Z.

S kamero Janeza Janežiča po Mirnski dolini

S časom se vse zve in vse pozabi, pravi pregovor. Da se ne bi dogajalo zlasti slednje, pa s svojo kamero že nekaj let skrbi Mirčan Janez Janežič, ki je po upokojitvi našel več časa za snemanje pomembnih dogodkov v svojem kraju in okolici. Kamera je njegova prijateljica že vrsto let, šest let pa poroča za novomeško televizijo Vaš kanal in v tem času je posnel več kot 1800 prispevkov, kar ni malo.

Kot pravi sam, ves posneti material sproti arhivira, že dolgo časa pa si je želel posneti tudi film. To mu je letos uspelo in v sredo, 4. junija, je na mirnskem gradu v organizaciji društva Speča lepotic in KS Mirna potekala predstavitev njegove videoprodukcije z naslovom S kamero po Mirnski dolini.

Gre za kratke videofilme, ki jih je Janežič posnel v zadnjih dvanajstih

Dr. Marko Marin, Marko Kapus in Janez Janežič (ob mizici od leve proti desni) vsak v svoji vlogi. Prvi Marko kot prijeten gostitelj, drugi Marko kot voditelj večera, Janez pa je bil "glavni krivec", da se je na gradu zbrala množica, ki si je z velikim zanimanjem ogledala njegovo dolgoletno delo S kamero po mirnski dolini. foto: D. Z.

letih, z njimi pa dokazuje, kot je dejal moderator večera Marko Kapus, "da je vedno v pravem trenutku na pravem mestu." Na kaseti je tako mogoče videti vse pomembnejše dogodke v KS Mirna v zadnjih letih, od razvoja in novih pridobitev, kot so asfaltiranje cest, prenova mirnskega mostu, obnova gradu Mirna, osnovne šole po neurju s točo, pa do predstavitev mirnskih podjetij, osnovne šole itd. Janežiču ni vseeno tudi za bližnjo preteklost, ki žal izginja, o čemer pričajo posnetki kovaštva in pletarstva v Mirnski dolini, prikaz ajde od žetve do kruha, lovskega krsta, pa martinovanja na Debencu, pozne trgatve pri Bracarjevih na Homu itd. "Vsi ti posnetki so deležni občudovanja, še posebej, ker ta prostor ni znan po tem, da bi prav veliko vlagal v zbiranje domoznanskega gradiva in zapisovanje svoje zgodovinske podobe," je med drugim dejal Kapus.

Pohvalne besede o Janežičevem delu sta izrekla tudi predsednik KS Mirna Dušan Skerbiš in dr. Marko Marin, gostitelj večera, ki je poudaril Janežičevo izredno tankočutno reportažno in medijsko sposobnost. "Dokler so posnetki, smo in so, potem nastopi tema in nič," je dejal Marin. Zato bi bilo prav, da videokaseta ne bi ostala le v enem izvodu, ampak bi prišla med ljudi.

Zanimiv kulturni dogodek, ki se ga je udeležila množica Mirčanov in drugih Trebanjcev, je glasbeno popestril Stil kvartet iz Trebnjega ob spremljavi Gray Miller Banda z Vrhniko.

Gledalci in poslušalci so napolnili graščinsko "avlo". foto: D. Z.

5. MEDOBMOČNO SREČANJE UPOKOJENSKIH PEVSKIH ZBOROV DOLENJSKE, BELE KRAJINE IN POSAVJA TER OTVORITEV SLIKARSKE RAZSTAVE

Trebanjska območna izpostava Javnega sklada RS za kulturne dejavnosti in Dom starejših občanov Trebnje sta v soboto, 7. junija, popoldan na ploščadi pred Domom starejših občanov Trebnje organizirala 5. medobmočno srečanje upokojenskih pevskih zborov Dolenjske, Bele Krajine in Posavja z otvoritvijo slikarske razstave. Na srečanju so sodelovali MePZ Društva upokojencev Črnomelj z zborovodko Ani Jančkovič Šober, MePZ Društva upokojencev Straža z zborovodjem Mitjo Bukvcem, Novo mesto z zborovodko Sonjo Pirc, MePZ upokojencev KUS Svoboda Mirna pod vodstvom Valerije Rančigaj, MePZ KUD Zlata jesen iz Trebnjega, ki ga vodi Katarina Makor. Ta zbor in njihova predsednica Terezija Majer so bili pobudnik in začetniki tovrstnih srečanj pevskih upokojenskih zborov v domu starejših občanov, ki ima tudi svoj ŽePZ Vesele Trebanjke, ki so pod vodstvom Mateje Vidmar otvorile tradicionalno peto srečanje. Še lepšo noto je srečanje dobilo z otvoritvijo slikarskih del naivne slikarke Grete Pečnik iz Pirana, ki so na ogled v prostoru doma do 30. septembra. Avtorica, ki je bila večkratna obiskovalka Mednarodnih taborov likovnih samorastnikov v Trebnjem, zaradi težke bolezni na otvoritvi ni bila prisotna, ampak jo je Rudi Stopar, vsestranski kulturni delavec iz Sevnice, tako lepo predstavil, njo in njeno slikarsko izražanje ter ustvarjanje, da smo lažje sprejeli njeno odsotnost, ob ogledu razstave pa tudi boljše razumeli njena razstavljena dela. Za pet svečk tej prireditvi so nastopili tudi Folklorna skupina Račna iz Grosupljega pod mentorstvom Olge Gruden, ki so s svojim nastopom polepšali in razgibali prireditev. Tudi županja, Marica Škoda, se je odzvala pov-

Na srečanju pevskih zborov Dolenjske, Bele Krajine in Posavja v Domu starejših občanov v Trebnjem je nastopil tudi mešani pevski zbor DU Mirna. foto: D. Z.

abilu na prireditvi in jo je povezovalka srečanja, Barica Kraljevski, povabila k besedi. Po ogledu razstave so gostitelji, Dom starejših občanov Trebnje z direktorico Majdo Ivanov, pripravili za vse nastopajoče pogostitev, ki je pevce tako navdušila, da se je ubrano prepevanje nadaljevalo kar brez zborovodij.

Mojca Femc

S PESMIJO MED PRIMORCI

Prva asociacija, ki jo dobi Dolenjec, ko sliši za Primorsko, sta pršut in teran.

Tudi me, Ženski pevski zbor KUD Svoboda Mirna namreč, nismo bili razočarani.

Seveda pa smo si morale oboje nekoliko zaslužiti.

28. junija smo imele koncert ljudskih pesmi na Furlanovem borjaču v Gočah pri Vipavi. Borjač je tipično kraško vaško s kamni tlakovano dvorišče z vodnjakom in stisnjeno med hišami, a nanj se lahko nagnete presenetljivo veliko ljudi.

Javni sklad R Slovenije za kulturne dejavnosti, OI Sežana organizira od maja do septembra številne kulturne dogodke pod skupnim naslovom "Štrekljevi večeri". Karel Štrekelj je bil znamenit zbiralec ljudskega blaga, ki je v letih od 1908 do 1923 v štirih debelih knjigah objavil 8686 ljudskih pesmi. Slovenci se, čeprav nekoliko pozno, tako skušamo oddolžiti spominu na velikega moža, ki je naše kulturno bogastvo iztrgal pozabi.

Mnogi izmed teh biserov ljudske ustvarjalnosti so tudi na repertoarju našega zbora, zato smo bile vesele, da smo jih lahko odpele, nekaj pa tudi odrecitirale rojakom velikega Slovenca.

Za salve smeha med publiko je poskrbel Krjavelj, ki smo ga povabile s seboj, da je v imenitni dolenjski govoricci razdiral svoje modrosti.

Goče so tipična kraška vas z ozkimi uličicami, kjer se hiše tišče druga druge, na vsakem oknu, balkonu in kamnu pa je polno cvetja, ki se mu ni letošnja strahotna poletna vročina prav nič poznala.

Kako toplo so nas sprejeli, priča tudi podatek, da nas je eden od domačinov odtegnil uradnemu protokolu in nas pogostil z najbolj-

šimi vini v svoji znameniti kraški kleti. Le težko smo se poslovile od gostoljubnih Primorcev, ki jih je naše prepevanje tako razvnelo, da so potem rajali še do jutra, kakor je sporočil pozneje eden od kulturnih delavcev.

Naš zborovodja Stane Peček je tako "svojim damam" spet enkrat organiziral nepozaben večer, Primorce pa smo, kot je Stane zapisal v predstavitvi našega zbora za publikacijo Štrekljevi večeri, "prepričale z ljubeznijo do lepote, ki jo nosi v sebi naša ljudska pesem, pa kakršna že da je, otožna ali šegava, podučna ali poredna, v narodno nošo ogvantana ali v sodoben kroj opravljena."

B. Kraljevski

DNEVNIK TABORJENJA OB KOLPI ...

Ponedeljek, 7. julij 2003: Dopoldan smo se animatorji dobili v župnišču – še zadnje predpriprave za nekaj dni v dolini reke Kolpe. Ana, Matjaž, Matej in jaz smo si krajšali čas z delanjem denarja – tišočkavje bilo največ. Potem pa smo zbrali skupaj še vse kokoši, osle, konje, krave, traktorje in vse, kar dobra kmetija mora imeti in za veliko igro je bilo vse nared. Še pospravili smo, nato pa brž domov. Potovalka je bila skoraj premajhna za vse, kar smo nameravali vzeti s seboj.

Ob dveh popoldne je bil načrtovan odhod. In glej no glej – minutko ali dve čez se je avtobus že oddaljeval od železniške postaje, kjer je bil zbor. Simona in Petra pa z do vrha in čez napolnjenim župnikovim avtom za nami.

Župnik smo prevzeli brezčestne ovinke čez Gorjance in prispeli v Griblje, so nas tam že čakali postavljeni šotori, kamor nas je župnik Gregor razporedil kar sam – punce posebej, fantje posebej. Pa še kakšnega animatorja zraven, da je bila 'katastrofa' popolna.

Potem pa šok! Na Mirni pada toča. Vse je uničila. Nekaj časa kar nismo prišli k sebi in preostanek dne je minil v pričakovanju novic od doma in dežja, ki bi krstil naše šotore. Pa ni bilo z njim nič. Le nekaj kapljic, a dovolj, da smo program prvega dne skrajšali, šli še na kratek sprehod do Kolpe, kjer smo se razdelili v skupine, in že je bilo na vrsti spanje. Kaj je že to - spanje? Nekateri so na poti v Belo Krajino to kar pozabili in zaradi njih še kdo drug. Ampak samo prvo noč.

Torek, 08. julij 2003: Zjutraj je tiste redke srečneže, ki so uspeli zatisniti oko, prebudila piščalka in ... telovadba - jupi! Vsi zaspani smo se komaj premikali. Dopoldan smo se preizkusili v urejanju kmetij. Animatorji smo bili na milost in nemilost prepuščeni vročemu soncu, otroci pa nalogam, ki so jih dobili, da bi zaslužili kakšen tolar in nakupili traktorje, samokolnice, ovce, konje, silose itd. za njihovo kmetijo. V boj so se podali skupinsko in bili pri tem tako uspešni, da je komisija kar vse razglasila za zmagovalce. Po kosilu je sledila nagrada – sladica, nato pa popoldansko kopanje v Kolpi. Nekaj, kar smo vsi komaj čakali. A prave osvežitve ni bilo, saj je bila Kolpa zelo, zelo topla. Žoge, frizbiji, kanuji in sladoled so nam pomagali krajšati popoldne in preden smo se zavedali, že je prišel čas odhoda in večerja, po njej družabne igre z žogo in nato spanje. (Animatorji, pa ne vsi, smo šli še na tarokerski večerni potep v Črnomelj, potem pa spat).

Sreda, 09. julij 2003: Danes je bil prav poseben dan. Zgodaj smo vstali, hitro pozajtrkovali in zmolili, nato pa nas je avtobus odpeljal lepotam Bele Krajine naproti. Najprej smo se ustavili pri Treh farah v Rosalnicah, kjer smo imeli mašo. Potem nas je pot vodila na izvir Ravnice in naprej v Črnomelj, kjer je župnik Gregor vsakemu namenil sladko presenečenje: dve kepici sladoleda po izbiri. Njamsi. Župnik Gregor: HVALA! Nato pa Krajinski park Lahinja. Najprej kosilo – pice (spej nekaj dobrega). Sledila je še 'pravljica' za otroke o starem kovancu, ki so ga izkopali na bližnji njivi (In ga je lastnica vzela iz žepa, da bi ga pokazala), videli in slišali smo, kako se melje najboljša koruzna moka (po katero hodijo celo iz Izole), slišali legendo o zvonu, ... za kaj več pa je zmanjkalo časa. No, ja – tudi vreme nam je malce zagodilo – ulil se je dež. A še preden smo se vrnili v naš tabor, se je izza oblakov pokazalo sonce in Kolpa je kar vabila, naj pridemo k njej. Le kdo bi se ji uprl?

Še zadnja fotografija pred odhodom domov...

Po večerji smo svoje znanje preizkušali v kvizu in ugankah, okrog pol enajstih pa smo vsi utrujeni počasi legli v šotore in zaprli oči.

Četrtek, 10. julij 2003: Spet piščalka. Navsezgodaj. Vsaj tako se je zdelo. Pa ni bilo čisto res. In telovadba – le kdo si jo je izmislil? Noč je minila mirno – četudi našega glavnega šefa ni bilo z nami. Še bolje; tako smo lahko pred zajtrkom vsem otrokom naložili nalogo: nekaj narisati ali napisati na plakat, ki ga bomo podarili župniku Gregorju v zahvalo za taborjenje in kot voščilo za ... Ravno, ko smo pozajtrkovali, se je pripeljal. Brez zadnje tablice ...

Naprej je šlo vse kot po maslu: molitev, igra, kopanje, kosilo, kopanje. Ko pa se je stemnilo, se je začel družabni večer – ob ognju se je vsaka skupina predstavila s pevsko točko, vmes pa so bile kot pri vsaki dobri oddaji še reklame (za najboljši avto, čevlje, prašek). Ogenj je počasi ugasnil, ostala je le še žerjavica, kamor smo položili vsak svoj krompir ali pa le palice s hrenovkami in tvisti in čakali, da vročina opravi svojo nalogo.

Ko se je že dodobra stemnilo in smo bili vsi že po malem utrujeni, pa je kuharska ekipa (naši prijatelji Škofjeločani) prinesla dve slastni torti. Slavljenecema smo zapeli Vse najboljše, s torto pa smo se posladkali v taboru. Polnoč je bila blizu, ko smo zaspali.

Petek, 11. julij 2003: Danes smo spali malce dlje. Potelovadbi zajtrk, potem pa smo spakirali svoje stvari in počistili šotore. Kot vsak dan, so jih tudi danes ocenjevali. Po molitvi kopanje, potem kosilo in spet kopanje. Zadnji dan smo pripravljeno za odhod. Še zadnja skupinska fotografija, poslavljanje od naših kuharjev in že smo se s potovalkami napotili v avtobus. Pot domov je bila kratka, prežeta s pesmijo in dobro voljo. Na Mirni pa so nas počakali tisti, ki jih imamo radi, da nas po dolgem času stisnejo v svoj objem.

Lepidnevisozanami...

Petra

NORI ČASI

Tudi to poletje je Speča lepotica vabila v svoj objem na gledališki dogodek. V petek, 4. julija, le posebne goste, v soboto 5. julija pa vse tiste, ki imajo radi gledališče in so bili pripravljeni žrtvovati kakšno urico svojega časa zanj. Takšnih je bilo žal tistega večera bolj malo, a še vedno dovolj, da je bilo vzdušje prijetno. Gledališče s(m)o tudi gledalci.

Dan se je poslavljal, na nebu so se že prikazale prve zvezdice, ko je dr. Marko Marin pozdravil vse prisotne in jih povabil, naj si ogledajo nekaj modernega, kar morda ne bo vsem všeč, da pa bodo ustvarjalci po končani predstavi veseli vsake kritike.

In se je začelo. Kakšno urico trajajoča igra je postregla z najnižjim, slengovskim jezikom študentov in z visoko, umetniško govorico klasičnih avtorjev. Skozi banalnost našega vsakdana so nas ustvarjalci popeljali med ruševine, ki so priče naše preteklosti.

Kot avtor in dramaturg je svoj krst tisti večer doživel Matjaž Briški, ki je velik del svojega prostega časa preživel med ruševinami mirnskega gradu, ko je pomagal svojemu profesorju dr. Marku Marinu nadevati okrasje lepotic. Konec svojega študija na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo je okronal z besedilom Nori časi, ki govori o vprašanju nastajanja besedila samega, o avtoriteti režiserja in (ne)pomembnosti igralca za gledališko uprizoritev. To

je tudi zgodba o čudaku, o 'norcu', ki čuva ruševine nekega gradu, kjer naj bi mladi nadebudni študentje pripravili predstavo, za katero pa še ni dokončano besedilo. Čuva grad in prisili fanta, da zapusti svoja sanjarjenja in razprave in pljuneta v roke ter začeta prelagati kamen. Kamen, ki pove svojo zgodbo, svojo skrivnost, če ga le znaš poslušati. In na koncu sta slišala kar sta vseskozi iskala in začutila sta vso skrivnostnost, ki ju je obdajala.

Hkrati je to zgodba, ki je zrasla iz gradu o gradu za grad in o zanesenjaškem možu, ki skuša sestaviti koščke ruševin v celoto, ki bo s svojo lepoto spet krasila Mirno.

Na sceni iz kamenja (takšnega, kot ga je moč opaziti na ponovno zgrajenih stavbah grajskega kompleksa?) so se predstavili Jurij Souček kot varuh ruševin ter Matej Puc in Andrej Murenc kot nadebudna študenta gledališke igre, kot prijatelja, ki ju za trenutek sprejema in vihrava študentka, ki jo je odigrala Anja Garbajs.

Hlad, ki se je spustil na zemljo, ni preprečil obiskovalcem, da se ne bi še malo zadržali in poklepetali z znanci in prijatelji, ki so tisti večer sklenili, da za hip prenehajo brezglavo tekati sem in tja in namesto tega prislunkejo skrivnostim, ki jih ponuja gledališka beseda in tistim, ki jih šepčejo kamni...

Petra

7. SREČANJE VASI SELO – SELA – SELE

Vaščani Sela v Prekmurju so držali besedo, ko so pred sedmimi leti dejali: "Čez 7 let se spet vidimo". Takrat se je prav pri njih rodila ideja o srečanju Selanov in organizirali so prvo srečanje. Ideja je padla na podna tla in srečanja se vrstijo, tako da je bilo letos že 7. Udeleženi vasi je vsako leto več, pa tudi udeležencev, saj nas je bilo na letošnjem srečanju preko 1500.

Tudi vaščani Sela pri Mirni smo se na zadnjo junijsko soboto podali na pot v kar lepem številu, saj je bilo prijav za poln avtobus. Vas se je tega dne tako izpraznila, da bi skoraj morali organizirati varovanje. Pot je bila dolga kar štiri ure, a ni bila dolgočasna, saj je v avtobusu vladala dobra volja in pesem Po vnaprej pripravljenem programu srečanja smo bili prepričani, da nam gostitelji pripravljajo lepo dobrodošlico. In nismo se zmotili. Pred vaško gasilskim domom so domače gospodinje nudile značilne prekmurske dobrote, ki se kar precej razlikujejo od naših. Kot redni udeleženci srečanja smo hitro našli prijatelje ter znance in prijetno druženje se je začelo.

V bogatem kulturnem programu so nastopale značilne folklorne in pevske skupine iz okoliških krajev. Nekaj točk programa so dodali tudi udeleženci iz ostalih Sel. Vsi smo prejeli prijetno urejeno brošuro, v kateri je opisana značilnost vasi, njena zgodovina in sedanost.

Po kosilu, kjer so nas pogostili z značilno prekmursko jedjo – bujfo repo, so se nekateri odpravili na organiziran ogled vasi in značilnosti okolice, drugi pa so našli prijatelje ali pa zaplesali ob prijetni glasbi.

In ko je sonce že vztrajno lezlo za prekmurske griče, smo se morali posloviti od gostoljubnih vaščanov in ostalih prijateljev ter se odpravili proti domu. Spotoma smo se ustavili še v Moravskih Toplicah, a samo na ogled, saj je za kopanje zmanjkalo časa.

Polni lepih spominov na srečanje smo se v poznih večernih urah vrnili domov, z mislijo na naslednje srečanje, ki ga bo prihodnje leto priredilo Selo na Vipavskem. Tudi mi imamo načrte za vložitev kandidature srečanja na našem Selu, toda interesentov je toliko in tako dobro finančno podprtih od občin, da zaenkrat ostaja samo naša tiha želja. Vsako leto pa nas finančno podpre naša Krajevna skupnost, za kar smo jim vaščani Sela iskreno hvaležni.

Srečko Križnik

POLETNO ROMANJE MLADINE V ASSISI

Assisi je eno najstarejših italijanskih mest. Leži v pokrajini Umbria, približno na sredini škornja.

Po deveturni vožnji z avtobusom se pred nami iz ravnine dvigne – kot sosednja mesta – terasasto grajeno mesto Assisi. V ozadju se bohoti močan gorski masiv Subasio, ki doseže do 1290 m nadmorske višine.

Mestno obzidje, zidovi samostanov, cerkva in hiš, obzidje na pobočjih, ki so ga gradile mnoge generacije, vse je zgrajeno iz rdečkastega kamna. Mesto je polno zgodovinskih znamenitosti in kulturnih spomenikov. Za vsem pa je še nekaj večjega, kar leži onstran tega, kar vidimo. Ni treba biti pobožen in globoko veren, da opaziš, da mesto diha drugače, kot smo vajeni.

Pod vodstvom minorita patra Janeza Šamperla (nekateri se ga boste spomnili, pred 6 leti je na Mirni vodil misijon) in našega župnika Gregorja Kuneja je 32 mladih z Mirne in Ptujске Gore hodilo po poti svetega Frančiška in po stopinjah njegove duhovnosti.

Kljub neizmerni vročini smo vsak dan prehodili del poti od kraja, kjer je bil svet Frančišek krščen (1182), do kraja njegove smrti (1226), Porcijunkule pri cerkvi svete Marije Angelske. Obiskali smo cerkvo svetega Damijana, kjer ga je sredi razvalin nagovoril Križani. Originalni križ sedaj vidi v cerkvi svete Klare, kjer smo se večkrat zadržali v

tihi kontemplaciji. Po zgledu svetega Frančiška smo se vadili v preprostosti. Spali smo v šotorih, veliko pešočili in sami kuhali, saj smo bili na taborjenju. Nenehno se je bilo treba prilagajati in se truditi za sožitje med generacijami. Veliko smo peli in se pogovarjali. Gospod župnik nas je peljal na sladoleđ in nam s trga svetega Petra v Rimu pokazal okno papeževe delovne sobe. Imeli smo veliko priložnost, da napolnimo vodnjake, jezera in morja, saj je bilo vode kljub vsesplošni suši vedno na pretek.

Sveti Frančišek Asiški je bil človek miru. Zato ni naključje, da je papež Janez Pavel II. za kraj prvega ekumenskega * molitvenega srečanja za mir izbral Frančiškovo rojstno mesto Assisi in dejal: "Izbral sem ta kraj molitve za mir v pravi notranji zbranosti in tihoti zaradi posebnega pomena svetega človeka, ki ga tu častimo, svetega Frančiška, ki ga toliko ljudi po svetu pozna in spoštuje kot simbol miru, sprave in bratstva."

**(srečanje) vseh krščanskih verskih skupnosti*

Simona

Priporočamo:

knjiga: Hermann Hesse, Frančišek Asiški

filma: Brat sonce, sestra luna (Zefirelli)

ZAČEL SE JE ŠTUDIJ

Na Centru za izobraževanje in kulturo se je v torek 14. oktobra letos za člane Univerze za tretje življenjsko obdobje pričelo novo študijsko leto.

Slušateljke je pozdravila županja ga. Marica Škoda, ki je v nadaljevanju predstavila nadaljni razvoj občine Trebnje. Ga. Cvetka Bunc je podala pregled programa za letošnje študijsko leto in poročilo o preteklem študijskem letu. Ogled in predstavitev razstav Rastoča knjiga, "moč šibkih" – žensk v času kmečkega gospodarstva, ter galerijo likovnih samorastnikov Trebnje pa je vodila ga. Darinka Tomplak. Glasbeno kulturni spored pa je pripravila glasbena šola iz Trebnjega.

Janez Platiše

JAGODE, JAGODE

Sočni, vabeči, rdeči sadeži. Že pogled nanje zapelje človeka, da se mu pocedijo sline in si zaželi začutiti v ustih žlahtni sladki okus. S smetano in brez, sadež kar tako ali sadno pecivo, morda frape ali obložene s sladoledom. Pa kilogrami gor ali dol.

Jagode na mizi so krasna stvar, ampak tako pridejo do mize? Tudi pot do mize je privlačna.

Jagode, namenjene prodaji rastejo v rastlinjaku. Gospa Sila Marinika bdi nad rastlinicami in vsako leto čaka, da bo zeleno barvo stebelc in listkov poživila tista čudovita rdeča, jagodna barva.

In ko se to zgodi se delo šele začne. Jagode je treba pobirati, nežno položiti v košarice in tako pripraviti za njihovo pot do naših želodčkov.

Ženske, ki živijo v okolici in so pripravljene s pobiranjem jagod zaslužiti nekaj denarja nimajo lahkega dela. Jagode pobirajo po nekaj ur na dan. Ves čas v sklonjenem položaju se premikajo med gredami in iščejo, nabirajo, polagajo.

Pa vendar ni samo naporno delo, je tudi zabava. Tako so se na primer zadnjič ženske med nabiranjem zapletle v pogovor o življenju. Saj veste, življenje je vse: delo, skrbi, veselje, ponos, trud, ljubezen in želje. "In tudi telovadba." je presenečeno izjavila Andreja, ko je sredi stavka ugotovila, da v zanjo zelo nenavadnem položaju binglja nad jagodami. "Ja, pa kakšna!" je pristavila Renata, ki je kot ljubka žabica stala nad gredico in se trudila varno stopiti na desno ali levo nogo - katerokoli, samo da ne pogrne na jagode. "Uh," je zapihala Julči, "ko pa ne znata nabirati. Enostavno delaš počepe, pa je." "Počepe, ja!" je zamomljala Mojca, ki se je iz klečečega položaja stegovala iz enega brega gredice na drugega. "Če ne bi povedala, da delaš počepe bi vsi mislili, da gre za kakšno novo vrsto telovadbe za hujšanje. To so prikloni, ne pa počepi. Res pa je, da se skloniš že kar zavidljivo nizko." Oglasila je se Mojca, bolj inovatorska ženska in zamišljeno rekla: "Ali ne bi bilo fino, če bi bile privezane na vrvi in bi nas spuščali nad jagodami sem in tja. Morda malo

bolj počasi. Pa bi lahko ležale in delale hkrati." Ženske so si za hip predstavljale, kako bi letele ena ob drugi, ena nad drugo in prišle do zaključka, da bi bili trki neizogibni. Zasmeljale so se in nadaljevale z delom vsaka v svojem stilu. Vendar pa so bile po opravljenem delu povsem soglasne - telovadba je boljša kot v vsakem fitnes

klubu, pa še pogovor je vedno živahen. In jagode nabrane.

Tiste jagode, ki vas bodo vabile, da jih vzemite s seboj domov in se posladkajte z njimi...

Mikica Gligić
Slovenska vas 22

PIŠEJO NAJMLAJŠI

ŽIVLJENJE MOJEGA DEDKA

Moj dedek se je rodil leta 1935 v Dolenjskih Toplicah. Kot petletni deček je šel služiti v vas Korita pri Dobrniču.

Bil je pastir pri zelo premožni družini, kjer so bili trije člani; gospodar, gospodarica in njuna hči. Poleg mojega dedka sta bila še dva pastirja, dva hlapca in dekle. Vedno so morali čakati, če je ostalo kaj hrane. Gospodar je bil boljšega srca. Kadar ni bilo žene doma, je odšel v shrambo, vzel nekaj kosov kruha, jih namazal z medom in jih dal pastirjem. Pozimi so spali v hlevu, le dekle v kamri, poleti pa

so vsi spali na seniku. Med tem časom, ko je služil za pastirja, je hodil tudi v šolo, kjer je naredil pet razredov. Ko je bil star 12 let, je odšel v Zagorje, naredil še rudarsko šolo in se zaposlil pri rudniku.

Tam si je s pridnimi rokami zaslužil in dočakal svojo pokojnino, s katero si je tudi gradil hišo v Gorenji vasi, kjer biva s svojimi domačimi še sedaj.

Mateja Hočevar, 4. b

ŽIVLJENJE MOJE BABICE

Moja babica mi je povedala veliko zanimivih stvari iz svojega življenja.

Rodila se je v veliki družini, kjer je bilo devet otrok. Mama se je rodila kot četrta, tako da je bila kmalu za varuško svojim mlajšim bratcem in sestricam. Rodila se je pred vojno. Doma so imeli veliko kmetijo, kjer so morali otroci poprijeti za vsako delo. Hrano so imeli doma, za kaj drugega pa ni bilo denarja. Obleke so nosili drug za drugim, prav tako obutev. Mamina edina igrača je bila lutka narejena iz starih cunj. V prvem razredu je bila odlična, potem pa se je začela vojna in so šolo požgali. Prav tako tudi njihovo domačo hišo. Spati so morali pri sosedih ali pa na skednju, dokler si niso uredili doma. Tudi lakota je občutila med vojno, saj so hrano pobirali vojaki. Velikokrat pripoveduje, kako je nekoč očetu nesla zajtrk, ki je kosil na travniku. Stara mama je naredila praženec, mama pa je med potjo vsake toliko časa vzela en košček. Ko je prišla do očeta, ga je bilo že čisto malo. Zajokala je zaradi tega, oče pa jo je pobožal po glavi in ji dal še preostanek. Po osvoboditvi so spet začeli hoditi v šolo in še zmeraj je bila odlična. Eno uro je peš hod-

ila do šole, ko pa so bili na Brezovici volkovi, je raje ostala doma. Rada tudi pove, kako je nekoč v šoli izračunala račun, napisala pa je samo rezultat. Tovarišica jo je vprašala, kako je prišla do rezultata. Ker pa ni vedela odgovora, tudi v šolo ni več upala iti. Hotela se je učiti za frizerko. Ker pa je bila mama pridna in delavna, so starši odločili, da bo ostala na kmetiji, sestre pa so šle v šolo. Tako je s štirinajstimi leti služila na še eni kmetiji. Ko je umrl oče, je zbolela tudi stara mama. En brat je šel k vojakom, dve sestri sta se poročili, dva pa sta hodila v šolo. Tako je mama garala dan in noč, da je lahko vse uredila. Pri petindvajsetih letih je spoznala mojega dedka. Poročila sta se in mama je rodila tri otroke. V službo je hodila v Ljubljano na železnico. Vsak dan je hodila uro in pol na vlak. Zelo hudo je bilo pozimi, saj je bilo veliko snega.

Sedaj je že dvanajst let v pokoju. Kadar smo skupaj, nam velikokrat pripoveduje kaj iz svojega življenja. Imela je težko mladost, zato jo zelo občudujem, da je ohranila svojo dobroto, skromnost in toplo srce. Upam, da mi bo še velikokrat povedala kaj iz svojega življenja.

Simona Golob, 4. b

BADMINTONSKE NOVICE

Septembra se je začela badmintonska sezona 2003/04, v kateri so si mirnski igralci zastavili visoke cilje tako na tekmovalnem kot tudi organizacijskem področju.

V Ljubljani je že bil turnir mladincev do 17 let in TOM-ovi igralci so dosegli naslednje uspehe: Pri posameznikih je bil Tadej Jezernik tretji, pri dekletih pa je slavila zmago Taja Borštinar, medtem ko je bila Blažka Andoljšek tretja. V igri mešanih dvojic sta zmagala Taja Borštinar in Tadej Jezernik, druga sta bila Grega Skerbiš s soigralko Teo Delak iz Bit-a, tretje mesto pa sta osvojila Aljoša Turk in Blažka Andoljšek.

Odigral se je tudi turnir do 15 let. V močni zasedbi igralcev iz Hrvaške in med posamezniki je Aljoša Turk osvojil tretje mesto, med mešanimi dvojicami pa sta Aljoša Turk in Blažka Andoljšek osvojila drugo mesto, tretja pa sta bila Tina Jezernik in Matevž Bajuk.

Urška in Špela odlični

Imenitno sta igrali v Bolgariji tudi sestri Silvester. Badmintonistki mirnskega kluba Blisk sestri Urška in Špela Silvester sta nastopili na članskem turnirju evropske serije grand prix v Bolgariji, ki letos štejejo tudi za olimpijske kvalifikacije. Urška je v uvodnem dvoboju premagala Bolgarko Jankovo (11:4, 11:2), v drugem krogu Čehinjo Prohazkovo (11:9, 5:11, 11:5) in v tretjem krogu še domačinko Dimovo (11:7, 11:1) in se tako uvrstila celo v finale. Po zelo dobri igri je klonila proti drugi nosilki Škotinji Hughes (beri Hjujs) s 5:11, 5:11 in osvojila končno tretje mesto. Špela pa je bila najprej uspešna proti Ukrajinki Pruslovi (5:11, 11:4, 11:6), v drugem krogu proti Bolgarki Ivanovi (11:2, 9:11, 11:4), za vstop v polfinale pa je klonila pred Bolgarko Domitrovo (11:7, 9:11, 5:11) in osvojila peto mesto.

Mladinski turnir v Trebnjem

Na tradicionalnem tekmovalstvu v organizaciji badmintonskega kluba Tom Mirna je nastopilo več kot 150 tekmovalcev iz Belgije, Češke, Egipta, Hrvaške, Madžarske in Slovenije. Slovenski igralci in igralke so dosegli šest posameznih zmag (Urban Turk, Ana Pia Kumelj, Jože Dernovšek, Ana Kovač, Urška Silvester, Luka Kumelj) ter štiri zmage med dvojicami Turk/Dernovšek, Juršič/Kodrič, Boljka/Kumelj in Silvester/Silvester.

V kategoriji do 11 let pri dečkih posamezno je slavil Mirčan Urban Turk, ki je tako v polfinalu kot tudi v finalu premagal dva Egibčana – Mustafa Mohameda in Muhameda El-Sajada. V dvojicah sta bila najboljša Urban Turk in Jože Dernovšek, ki sta

osvojila kar dve zlati kolajni na turnirju. Pri dekletih do 15 let je kadetska reprezentantka Ana Kovač v finalu tesno premagala Madžarko Zito Banhegyi. V dvojicah sta bili boljši hrvaški predstavnici Petra Brandt in Matea Antolić pred Tomovimi igralkami Andoljškovo in Tino Jezernik. Urša in Špela Silvester sta letos dobili bolj dorusli tekmiči, zlasti Urša, ki je v prvem polfinalu imela precej dela z Ukrajinko Mario Kolečino, ki jo je premagala tesno v treh nizih. Sestrski dvoboj je dobila starejša Urška po izenačeni igri

še v treh nizih (11:5, 8:11, 11:6). Odlično igro so prikazali še drugi Tomovi igralci: Aljoša Turk tretji med posamezniki pri fantih do 13 let, Miha Murčehajjić prav tako tretji med posamezniki do 13 let, Blažka Andoljšek tretja pri dekletih do 15 let in Aljoša Turk/Matevž Bajuk v dvojicah, prav tako tretja pri fantih do 15 let.

Mirnčani uspešni tudi v državnih mladinski ekipi

Na Irskem v Dublinu se je končalo petdnevno evropsko ekipno prvenstvo do 17 let. Slovenska kadetska reprezentanca je osvojila zelo dobro šesto mesto, kar je doslej drugi največji mladinski ekipni uspeh slovenskega badmintona. Naši igralci so štirikrat zmagali in dvakrat izgubili. Za boljše slovensko uvrstitev je bil usoden slab prvi dan in nesrečen poraz proti reprezentanci Češke republike, ko so naši igralci izgubili tri tekme po treh nizih. Slovenija je nastopila v sestavi: Špela Silvester (Blisk), Taja Borštinar (Tom), Ana Kovač (Olimpija), Mili Arapović (Bit), Iztok Utroša in Rok Činč (oba Mladost). Za reprezentanco sta skrbeli Rok Trampuž, selektor in Dušan Skerbiš. Vse tekme na prvenstvu je naša reprezentanca odigrala v enaki sestavi. V predtekmovalstvu so v skupini C dosegli tri zmage (Turčija 5:2, Portugalska 5:2, Norveška 7:0, in en poraz (Češka 2:5). Z osvojitvijo drugega mesta v svoji skupini so si zagotovili zaključne boje za mesta od 5. do 8. V prvi tekmi končnice so premagali domačine z izidom 4:3, z enakim izidom pa so Švicarji ugnali Avstrijce. V tekmi za peto mesto pa so bili Švicarji boljši od slovenskih mladincev. Petič zapored so naslov evropskih kadetskih prvakov osvojili Rusi, ki so v finalu s 7:0 premagali Poljsko. Tretje mesto so osvojili Belgijci po zmagi nad Češko.

SOKOL

Telovadno društvo Sokol je bilo v moji vasi na Mirni v letih 1925 – 1940 zelo razgibano in aktivno. Še danes stoji bivši sokolski dom.

Načelnik mirnskega Sokola je bil tedaj Jože Zakrajšek, starosta pa je bil dolga leta Anton Kolenc.

Rekli smo, da v Sokolu "mladina krepi telo in dušo". Člani so se sestajali k telovadbi dvakrat na teden – v ponedeljek in petek od sedmih do osmih – v torek in četrtek pa so se sestajale članice. Po telovadbi so fantje, ki so odhajali domov, vedno peli skozi vas. Še

zdaj se spominjam, kako lepo je zvenela njihova pesem:

*"Milo naj se glasi
spev ljubeči tvoji,
ti, najlepša v vasi,
slušaj me nocoj!"*

Samozavestno in pokončno so hodili po vasi in gotovo jim je aktivnost v Sokolu pomagala k krepkim telesom, dobri volji in tudi k temu, da so na svojih delovnih mestih lažje opravljali delo.

Ko sem pred kratkim govorila s starejšim Mirnčanom, je rekel: "Sokol-

ski dom pa še obstaja!" In ptič sokol čepi na strehi že 80 let!

Draga Kolenc – Golež

ŠPORT

DEŽ JE SPRAL ADRENALIN

Letošnja tradicionalna, že 19. motociklistična gorska dirka za Veliko nagrado Mirna 2003 in za pokal AMZS je za nami. Dež, ki smo ga vsi željno pričakovali od začetka poletja, je prav na startu dirkačem in številnim gledalcem pokazal svojo neugodno stran in se spremenil v dolgotrajni naliiv. Seveda je več kot polovica gledalcev obupala pred koncem dirke. Organizator je maloštevilnim voznikom določil za konkurenco le eno vožnjo. Kljub izredno neugodnim vremenskim razmeram je organizacija dirke tekla brezhibno.

Treba je povedati, da tudi te tekme ne bi bilo, če bi odpovedal glavni motor, srce in organizator dirke Brane Rokavec. Letos je bila zanj priprava te dirke še posebej pomembna in naporna, saj je umrl njegov dolgoletni mentor, prijatelj in najtesnejši sodelavec v AMD, Bojan Kolenc, ki je bil tudi pobudnik tovrstnih dirk. Pred letom je v

Najbolj pogumni motoristi so nastopili... (foto: D. Z.)

tragični prometni nesreči izgubil mlado življenje "naš" Nejc, član glasbene skupine Bepop. Nastop najmlajših dirkačev je bil posvečen njegovemu spominu. Seveda je nastopila tudi skupina Bepop, ki je svojemu preminulemu članu posvetila najlepše skladbe. Poleg dežnih kapelj so mladim poslušalcem po licih polzele tudi vroče solze.

Na trasi dirke so nastopile tudi trebanjske mažorete.

Najboljši so bili:

- ◆ RAZRED R1 MINIMOTO JUNIOR: Rok Rokavec, Šentrupert 1:48,49
- ◆ RAZRED R9 MOTOCIKLI DO 175 CCM: 1. Bernard Ogris, Koper 1:39,45
- ◆ RAZRED R12 MOTOCIKLI DO 250 CCM do letnika 1961: 1. Istok Bence, Sevnica 1:38,02
- ◆ RAZRED R16 PRIKOLICE do letnika 1968: 1. Milan Baša in Janez Valant, Tržišče 1:20,54
- ◆ RAZRED R17 PRIKOLICE S KOLESI DO 16 COL, letnik do 1968: 1. Niko Sodnikar in Aleš Kunčič, Kranj 1:13,82
- ◆ Dva km dolgo progo Zapuže - Stan je tudi letos najhitreje prevozil - sicer izven konkurence - Brane Rokavec v razredu R6 STOCKSPORT s časom 59,99 sek.!

D. Z.

Letošnji tradicionalni gorski moto slalom je za nami. Zmagovalci so prejeli pokale in nagrade. (foto: D. Z.)

Popularna glasbena skupina BEPOP je svoj nastop izvedla brezkompromisno - tudi v močnem naliivu. Pesmi so bile posvečene lani preminulemu članu te skupine Nejcu Erazmu. (foto: D. Z.)

REKREACIJA UPOKOJENCEV

Na 28. športnih igrah upokojencev PZDU Dolenjske se je za trofeje potegovalo 270 športnikov v petih panogah. V streljanju z zračno puško si je moška ekipa DU Mirna priborila 3. mesto. Pokal je prevzel vodja sekcije Ludvik Kic (drugi z desne).

Balinarji pred tekmo ... (foto: D. Z.)

... in ob podelitvi pokala. (foto: D. Z.)

BIL SEM MED NAŠIMI OTROKI

Kot vsako leto, so tudi letos v osnovni šoli Mirna učenci, učitelji in starši doživeli veseli dan - zaključek šolskega leta. Posebno doživetje za skupaj 61 osnovnošolcev je bilo 13. junija, ko so organizirali valetu.

Z zadovoljstvom sem se odzval vabilu na svečanost, ki so jo za 6 izmed teh osnovnošolcev pripravili v OŠPP pri OŠ Mirna. Vsi srečni so se v svečanih oblekah z nageljčki na prsih nasmihali prisotnim staršem in učiteljem. Pozoren opazovalec pa je lahko na nekaterih obrazih opazil tudi kanček zaskrbljenosti. Negotovost? Korak v nepredvidljivo prihodnost? Morda so že razmišljali, kako se bodo čez nekaj dni, tednov ali mesecev razkropili na vse strani neba. Skupaj preživeta leta bodo samo še nepozaben spomin.

Učenci so skupaj s prizadevnimi učiteljicami pripravili pristrčen kulturni programček, ki je ogrel srca vseh prisotnih. Ni nas bilo malo. Starši, dedki, babice, sestrice, bratci in še kdo smo napolnili avlo oddelkov s prilagojenim programom. Ubrano petje zboru, recitacije, glasba, ples, vmes pa veliko govorenja in smeja. Lepo je videti razigrane in srečne otroke.

Na ogled je bila tudi bogata razstava izdelkov iz keramike, blaga, lesa, papirja ter risbe v najrazličnejših tehnikah. Izvirnost, originalnost je kar dihala iz izdelkov, ki so jih ustvarile marljive otroške roke.

Oddelke šole s prilagojenim programom (OŠPP), ki delujejo v okviru Osnovne šole Mirna, je v preteklem šolskem letu obiskovalo 31 učencev in učenk iz različnih krajev v občini Trebnje. Štirje od teh

učencev so doma v KS Mirna. Vsi ti učenci zaradi različnih vzrokov in težav ne morejo uspešno napredovati v redni osnovni šoli. Razporejeni so bili v 5 oddelkov. Število otrok v oddelku je veliko manjše kot v OŠ, saj je tako lažje spoznati šibka in močna področja učencev in jim strokovno pomagati.

V treh kombiniranih oddelkih s prilagojenim programom se učenci izobražujejo tako, da napredujejo iz razreda v razred - kot v OŠ in se pripravljajo na samostojno poklicno in življenjsko pot.

V dveh skupinah - oddelkih vzgoje in izobraževanja (OVI) - se usposablja otroci, ki jih je treba privajati na samostojnost. Ti otroci po končanem osnovnem usposabljanju, ki lahko traja do 20. leta, nadaljujejo delo v delavnicah pod posebnimi pogoji - VDC, ki so v Trebnjem. Ti ljudje potrebujejo posebno skrb in varstvo družbe vse življenje.

V OŠPP je zaposlenih 6 specialnih pedagogin, 1 varuhinja negovalka v OVI in ena vzgojiteljica. V veliko veselje otrok in učiteljev poučujeta športno vzgojo učitelja športne vzgoje OŠ.

Interes družbe je, da čimveč otrok uspešno napreduje v OŠ, zato se specialne pedagoginje vključujejo v timsko delo in pomoč otrokom v teh šolah. V preteklem šolskem letu so mirnske specialne pedagoginje nudile pomoč otrokom s težavami v OŠ Veliki Gaber, OŠ Trebnje in v naši mirnski šoli.

V preteklih desetletjih smo za otroke, ki so obiskovali "posebne šole", slišali raznovrstne izraze, danes pa nas je vse več, ki počasi prihajamo do velike resnice, da smo vsi ljudje - drugačni. Mar ne?

Očitno je tudi, da se družba in še posebej pedagogi vse bolj zavedajo, da so otroci "NAŠI", zato iščejo najbolj uspešne skupne poti.

D. Z.

strankamladihslovenije

SMS
www.sms-ladi.com

LOKALNI ODBOR TREBNJE

IZJAVA ZA JAVNOST

Javno stališče do trase bodoče avtoceste mimo Trebnjega zavzema lokalni odbor Stranke Mladih Slovenije (SMS) s to izjavo za javnost.

Polemika o poteku bodoče avtoceste je Trebnjem poznana že vrsto let. Lokalni odbor SMS, ki je bil ustanovljen v lanskem letu, je pričel s svojo politično aktivnostjo preko svojih predstavnikov v občinskih organih v letošnjem letu. Za zavzete stališča je lokalni odbor moral proučiti veliko zgodovinskih dejstev, katero so bila večini političnih strank v občini Trebnje že poznana. Prav tako je bilo potrebno proučiti tudi trenutna dejstva in vseskozi spremljati dogodke, ki se v zadnjem času odvijajo z neverjetno naglico (v naslednjih dneh se na državnih odborih in na Vladi že sprejemajo pomembnejše odločitve). Prisotnosti skoraj na vseh razpravah o poteku bodoče avtoceste, katere so bile organizirane s strani različnih pobudnikov, nam je omogočila spoznati dejstva in stališča posameznih udeležencev. Tudi prisotnosti na zadnjem srečanju dne 30.09.2003, organiziranem na pobudo Civilne iniciative za umestitev avtoceste mimo Trebnjega, katerega so se udeležili predstavniki vseh lokalnih političnih strank in tudi županja občine Trebnje, nam je še dokončno izkristalizirala nastalo situacijo.

Lokalni odbor SMS podpira tisto varianto poteka avtoceste mimo Trebnjega, katero je stroka zagovarjala že v preteklosti in jo z dodatnimi študijami zagovarja tudi danes. Podpiramo varianto, katero so zagovarjali dosežani župani občine Trebnje, varianto, katero zagovarja tudi Civilna iniciativa za umestitev avtoceste mimo Trebnjega, ki kot predstavnica vseh treh Krajevskih skupnosti preko katerih poteka in bo potekala bodoča avtocesta, ima etnotno podporo Občinskega sveta in ki razpolaga z nedvomno največjim številom strokovno utemeljenih dejstev za razliko od Občinske uprave in županje. Zagovarjamo torej varianto, ki jo je stroka iz vseh vidikov ocenila za najprimernejšo in najugodnejšo ter za bodočo rodovo edino sprejemljivo.

Ob tem pa odločno nasprotujemo zavajanju ljudi z navajanjem neresnic navedenih v javnih glasilih, ki so brez strokovnih utemeljitev ali izhajajo iz zelenih rezultatov (ankete) in/ali so pobrane iz konteksta celotnih strokovnih študij. Odločno nasprotujemo ignoriranju in zavlačevanju Vlade RS in DARS-a, ki so Občinskemu svetu in Občinski upravi obljubljali strokovne in strokovne utemeljitve možnih variant že pred tremi meseci, vendar jih še sedaj niso predložili. Odločno nasprotujemo ignoriranju večinske volje prizadetih ljudi in enostransko sprejemanje odločitev na Vladi RS, kot je bil primer sprejetja Uredbe o lokacijskem načrtu za avtocesto Korenitska - Pluska.

Lokalni odbor SMS se bo zavzemal za svoja javno predstavljena stališča.

Oktober 2003

Lokalni odbor SMS Trebnje
Bojan Rajer, predsednik

IZŽREBANI REŠEVALCI KRIŽANKE ŠT.2/2003:

1. HROVAT MIRJAM, SOKOLSKA 6, MIRNA
2. PIRH FANI, ROJE 6, MIRNA
3. MEŽAN BRANKO, DOL.NEMŠKA VAS, TEBNJE

Nagrade prejmejo v pisarni KS Mirna 15 dni po izidu 3. številke Krajana.

UMRLI:

Od maja do oktobra so nas zapustili krajanj:

Gačnik Anton, Glavna cesta 52, Mirna
Gregorič Angela, Zagorica 26, Mirna
Snedec Franc, Sokolska 10, Mirna
Bizjak Marija, Migolica 10, Mirna
Doblekar Ana, Volčje njive 1, Mirna
Štirn Ivanka

KRAJAN - Glasilo Krajevne skupnosti Mirna • Izdajatelj: Krajevna skupnost Mirna •
Glavni urednik: Dušan Zakrajšek • Odgovorni urednik: Dušan Skerbiš • Oblikovanje
in prelom: Špes grafika, Novo mesto • Tisk: KOPO d.o.o., Mima • Glasilo izhaja po potrebi. Naklada: 1300 izvodov.